

Univerzita Karlova v Praze
Právnická fakulta

Jiří Blažek

DOMÉNA .EU A OCHRANA PRÁV TŘETÍCH OSOB

Rigorózní práce

Vedoucí rigorózní práce: JUDr. Tomáš Dobřichovský, Ph.D.

Katedra: Ústav práva autorského, práv průmyslových a práva soutěžního

Datum vypracování práce (uzavření rukopisu): 24. 11. 2009

Prohlašuji, že jsem předkládanou rigorózní práci vypracoval samostatně za použití zdrojů a literatury v ní uvedených.

Jiří Blažek

1. Úvod	3
2. Doména	5
2.1. Co je to doména – IT pohled	5
2.2. Druhy domén	6
2.2.1. Doména prvního řádu – TLD (Top Level Domain)	6
2.2.2 Doména druhého řádu (second level domain)	9
2.3. Co je to doména – právní pohled	11
2.3.1 Způsob právního zakotvení doménových jmen jako „věcí sui genesis“	11
2.3.2 Lze vlastnit doménové jméno?	12
2.3.3 Právní postavení držitele doménového jména	13
3. Doména .eu	15
3.1. Historie	16
3.2 Předpisy upravující doménu .eu a její registraci	17
3.3 Jaká práva třetích osob jsou chráněna v rámci .eu TLD (chráněná označení)	17
3.3.1 Práva vlastníků ochranných známek	18
3.3.2 Práva k zeměpisným označením a označením původu	19
3.3.3 Práva k obchodnímu jménu, označení podniku a názvu společnosti	21
3.3.4 Práva k jménu fyzické osoby (příjmení, „family name“)	22
3.3.5 Práva vztahující se k jedinečným názvům literárních a uměleckých děl	22
3.3.6 Práva obcí a měst k jejich názvům	22
3.4 Způsoby řešení kolizí práv třetích osob s doménovými jmény .eu	24
3.4.1 Způsobilost k registraci	25
3.4.2 Postupná registrace („Phased registration“, „Sunrise period“, „Land Rush“)	26
3.4.3 Ochrana v rámci ADR (alternative dispute resolution)	31
3.4.4 Možnost zákroku EURidu – pozastavení, blokáce a anulace doménového jména	37
3.4.5 Soudní ochrana	39
3.5 Stručné porovnání ochrany práv v třetích osob v případě doménových jmen .eu s UDRP a českou právní úpravou	40
3.5.1 Rozsah ochrany v případě gTLD dle UDRP (Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy)	41
3.5.2 Rozsah ochrany v případě domény .cz dle Pravidel registrace doménových jmen v ccTLD .cz	42
3.6. Kategorizace rozhodnutí ADR a rozbor vybraných rozhodnutí	44
3.6.1 Rozhodnutí ADR vztahující se k období Sunrise	45
3.6.2 Rozhodnutí ADR vztahující se k období volné registrace	57
4. Závěr	83
5. Seznam literatury a pramenů	85

1. Úvod

Rozvoj internetu, jako fenoménu konce 20. století, sebou přináší mnohé otázky a výzvy, nejenom technické, ale často i právní, na které je mnohdy třeba dát odpověď a řešit je bezprostředně poté, kdy vyvstanou. Toto „kybernetické“ prostředí přestalo být postupem času ryze vědeckou záležitostí a začalo se, čím dál více, komercializovat, když v současnosti prostředí internetu funguje jako jakési virtuální tržiště. A právě spolu se zvyšujícím se využíváním internetu jako virtuálního tržiště, se začaly ve zvýšené míře objevovat ne vždy pozitivní jevy, na které bylo a je potřeba adekvátně reagovat.

S určitou mírou zjednodušení lze pojmenovat dva stěžejní okruhy problémů, se kterými se jak poskytovatelé, tak uživatelé internetu v současnosti především potýkají. Těmi jsou zabezpečení dostatečného počtu internetových adres a vypořádání se s neduhy, které registraci těchto adres provázejí, zejména se spekulativními registracemi doménových jmen, když tyto zcela oprávněně vyvolávají reakce subjektů, které se takovou registrací cítí poškozeny.

Životní cyklus doménových jmen, tedy proces počínající jejich registrací a případně končící zrušením takové registrace, popř. diskvalifikace doménového jména z možnosti jeho další registrace, je upraven zejména tzv. soft law – tedy pravidly vydávanými jednotlivými správci TLD. K hlavním znakům této oblasti patří až minimalistická úprava zákony jednotlivých států (tedy řečí oboru teorie práva, prameny práva ve formálním smyslu).

V současnosti lze, s ohledem na shora uvedené, teoreticky rozeznat tři hlavní skupiny tzv. domén nejvyšší úrovně. Největší a rovněž historicky nejstarší skupinou, je skupina generických domén – gTLD (např. „.com“, „.org“, „.biz“) a druhou skupinu tvoří národní domény – ccTLD (např. „.cz“). Třetí skupinu tvoří doména „.eu“, která, přestože z teoretického hlediska by bylo možné její řazení mezi národní domény, tvoří pravděpodobně skupinu specifickou, sui generis, když její odlišnosti od národních i generických domén jsou takového rázu, že toto dělení je zřejmě na místě.

Právě rozbor právní úpravy domény .eu, doménových jmen pod touto doménou registrovaných, procesu jejich registrace a řešení sporů tento proces doprovázející, bude obsahem této práce. Hlavní otázkou, která by potom měla být zodpovězena, je otázka, jaké ochrany těch práv třetích osob, která by mohla být registrací doménového jména dotčena, popř. poškozena, bylo dosaženo.

2. Doména

2.1. Co je to doména – IT pohled

Komunikace mezi počítači v rámci internetu probíhá na základě tzv. TCP/IP protokolu. Každý počítač připojený k internetu musí mít svojí IP adresu a pro zdar vzájemné komunikace je nezbytně nutné, aby tyto adresy, mezi kterými jsou data přenášena byly celosvětově unikátní. IP adresa je 32bitové číslo, které se zapisuje jako 4 desítková čísla v rozmezí 0 – 255 oddělená tečkou (např. 192.168.1.1) – a tvoří tak jakési, pro laika těžko srozumitelné, magické čtyřčíslicí.

Internet je prostorem pro mnoho různých služeb, pro přenos různě strukturovaných informací. Tak například namátkou je možné zmínit SMTP (Simple Mail Transfer Protokol – použití pro přenos e-mailů), FTP (File Transfer Protocol – přenos souborů), nebo HTTP (Hyper Text Transfer Protocol – základní kámen www) a pro každou z těchto služeb je použití IP adres nezbytností.

Byť z technického hlediska by bylo užívání IP adres ve shora naznačené podobě zcela dostačující, z hlediska uživatele internetu jsou takto definované adresy značně nepřívětivé, a to především pokud jde o jejich zapamatovatelnost.

Pro rozvoj služeb internetu (a tedy internetu samotného) bylo proto nezbytně nutné tyto adresy převést do „srozumitelné“ podoby. Stalo se tak vytvořením Systému doménových jmen – DNS, který umožňuje nahrazení IP adresy na straně uživatele doménovým jménem. Převod IP adres na doménová jména a naopak potom probíhá prostřednictvím tzv. DNS serverů, které dnes kromě této funkce poskytují i jiné služby (např. pro elektronickou poštu nebo IP telefonii - slouží de facto jako distribuovaná

databáze síťových informací). Zjednodušeně řečeno, DNS systém umožňuje převod IP adres na doménová jména a naopak.

Doménové jméno je potom tvořeno několika (minimálně dvěma) částmi, které jsou odděleny tečkami – doménami různých úrovní. Vezmeme-li jako příklad doménové jméno „prf.cuni.cz“ (adresa webové stránky Právnické fakulty Univerzity Karlovy), pak „cz“ reprezentuje doménu nejvyšší úrovně – v tomto případě ccTLD (viz dále). Tzv. doménu druhé úrovně (second level TLD, nebo také doménové jméno v užším smyslu) představuje část „cuni“ a doménu třetí úrovně potom část „prf“. Celé doménové jméno je potom tzv. name serverem (DNS systém) převedeno na IP adresu, která je v tomto případě 195.113.8.11.

Pro snazší orientaci budu v této práci používat termín „doména“ pro označení doménového jména nejvyššího řádu (TLD, např. „eu“) a termín „doménové jméno“ pro označení doménového jména druhého řádu, nebude-li z kontextu vyplývat, že je tímto termínem myšleno doménové jméno jako celek (tedy souhrn domén všech úrovní).

2.2. Druhy domén

2.2.1. Doména prvního řádu – TLD (Top Level Domain)

Každé doménové jméno nutně musí končit doménou prvního řádu (TLD). Je to ta část doménového jména za poslední tečkou a jak již bylo zmíněno jsou rozlišovány tzv. generické domény nejvyšší úrovně (gTLD), dále tzv. národní domény (ccTLD) a konečně i zvláštní regionální TLD (regTLD), mezi které někteří autoři řadí i doménu .eu, která jinak má všechny znaky ccTLD a mezi ccTLD je řazena také v klasifikaci ICANNu (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers), který je nejvyšší autoritou v této oblasti.

2.2.1.1. Generické TLD (gTLD)

Generických domén existuje v současnosti 22. Výčet gTLD domén je taxativní a o případném vzniku nové domény tohoto typu vždy rozhoduje ICANN. Ten zároveň plní i funkci rejstříku, když vlastní registrace těchto domén probíhá prostřednictvím místních registrátorů, kteří jsou s organizací ICANN ve smluvním vztahu.

V závislosti na režimu, kterému je ta která doména podrobena, se rozlišují tzv. nesponzorované gTLD (.biz, .com, .edu, .gov, .info, .int, .mil, .name, .net, .org, .pro) a sponzorované gTLD (.aero, .asia, .cat, .coop, .jobs, .mobi, .museum, .tel, .travel, .post). Poslední gTLD je .arpa, kterou nelze zařadit ani do jedné z výše uvedených skupin a která je určena výhradně pro vnitřní potřeby internetové infrastruktury.

Odlišnost spočívá v tom, že zatímco v případě nesponzorovaných domén je jejich politika a řízení určována ICANNem, v případě sponzorovaných domén má v tomto ohledu velkou váhu organizace reprezentující partikulární užší skupinu uživatelů internetu, na jejíž návrh zpravidla ICANN vznik takové domény schválil. Tak např. sponzor domény .aero je organizace SITA – Société Internationale de Télécommunications Aéronautiques a tato doména je určena k prezentaci členů odvětví letecké přepravy. Doména .cat je naopak určena k propagaci jazyka a kultury Katalánska a jejím sponzorem je nadace PuntCat. Sponzorská organizace potom odpovídá mimo jiné za využívání domény v souladu s účelem vyjádřeným v Chartě takové sponzorované domény.

Za revoluci lze potom považovat rozhodnutí ICANNu přijaté 28. června 2008 na 32. Konferenci ICANNu v Paříži, podle kterého dojde k uvolnění pravidel pro zavádění nových generických domén. Tento krok umožní, aby si kterýkoliv subjekt registroval libovolný sled písmen jako gTLD. Společnostem bude tak poskytnuta možnost registrovat jejich obchodní značky jako gTLD, tedy např. Microsoft by se mohl ucházet o gTLD .msn, Apple o .mac, apod.

Dle informací přístupných aktuálně na webové stránce ICANNu, bude tento proces spuštěn v průběhu roku 2010 a tzv. nové gTLD budou případně uvolňovány na základě žádosti a složení „servisního poplatku“, částky 185.000 USD.

2.2.1.2 Národní TLD (ccTLD)

Národní domény jsou domény úzce spjaté s některým státem. Jsou tvořeny kódy, ve valné většině dvoupísmennými, jenž s určitými výjimkami kopírují normu ISO 3166 - 1, která je seznamem kódů názvů států a závislých oblastí. Schvalování vzniku těchto domén a delegace jejich správy na národní organizace (národní sdružení internetových firem – network information center, v České republice NIC.CZ, z.s.p.o.) je plně v režii organizace ICANN.

V některých případech jsou ccTLD spravována přímo státem – většinou v rámci telekomunikačního prostředí (např. Finsko nebo Španělsko). Národní TLD jsou tedy většinou tvořeny dvoupísmenným kódem, když v současné době existuje přibližně 250 takových domén a doména pro Českou republiku je důvěrně známá „.cz“.

Tyto domény, ač vazba na jednotlivé státy je zdánlivě nepochybná, zpravidla v žádném směru nejsou relevantní, pokud jde o určení domicilu držitele domény. Vazba držitele domény na příslušnou zemi není totiž obecně obligatorní. Výjimku zde tvoří např. „kanadská“ doména .ca, nebo „německá“ .de. Naopak např. doménové jméno pod doménou .cz si může registrovat kterýkoliv subjekt z jakékoliv země.

Vzhledem k vysokému počtu domén ccTLD a jejich značné variabilitě se v rámci této skupiny lze teoreticky setkat s využitím ccTLD pro tvorbu atraktivního doménového jména jako celku, když se můžeme setkat s doménovými jmény jako „I.am“, „tip.it“, „start.at“, apod. Pravdou ovšem je, že tento jev, v anglické terminologii označovaný jako „domain hacking“, není omezen jen na ccTLD, viz. např. existence doménového jména „inter.net“.

2.2.1.3 Doména .eu (regTLD)

Doména .eu je národní doménou (ccTLD) sui genesis, která je určená pro Evropskou Unii a její instituce, pro podniky, organizace a fyzické osoby se vztahem k jejímu území. ICANN schválil uvolnění této domény dne 2. března 2005 a v život byla tato doména uvedena 2. května téhož roku.

Nejvýznamnějším rozdílem domény .eu proti jiným ccTLD je pravděpodobně fakt, že EU není státem. Nicméně v tomto ohledu se nejedná o žádný revoluční průlom, když v předchozích letech již byly uvolněny domény i pro jiné nestátní subjekty – např. TLD .nato.

Již v květnu 2003 byl rozhodnutím Komise 2003/375/ES ustanoven Evropský registr pro doménová jména – EURid, nezisková organizace, v současnosti sdružení belgického, italského, švédského, českého a slovinského registrátora ccTLD, dále evropské části Internet Society – ISOC a organizace BusinessEurope.

Ke konci roku 2007 bylo, dle čtvrtletní zprávy EURidu, registrováno více než 2,75 miliónu doménových jmen pod TLD .eu a počet držitelů přesáhl 1 milión a v prvním čtvrtletí roku 2009 počet registrovaných doménových jmen pod touto doménou přesáhl 3 milióny (konkrétně 3043070 registrací) a doména .eu se tak zařadila mezi 10 domén s nejvyšším počtem registrací, když na tomto žebříčku obsadila 9 místo.

Projekt spuštění domény .eu byl již od svého vzniku doprovázen snahou o pokud možno co nejvyšší zabezpečení doménových jmen proti piraterii (cybersquatting, domaingrabbing, apod.), a tedy i snahou o co nejúčinnější a nejefektivnější ochranu práv třetích osob. Rozbor reality by měl být dalším obsahem této práce.

2.2.2 Doména druhého řádu (second level domain)

Doména druhého řádu, dalo by se říci i doménové jméno v užším smyslu (v případě že chápeme doménové jméno v širším smyslu jako souhrn všech domén, tj. prvního, druhého a případně dalších řádů), je v podstatě jádrem sporů v rámci odvětví doménových jmen.

Je to právě doména druhého řádu, která je jednoznačným identifikátorem vůči ostatním doménovým jménům, podřazeným pod některou TLD a právě tato může a bude nejčastěji kolidovat s ochrannými známkami, firmami, názvy právnických, popř. jmény fyzických osob, právem na ochranu proti hospodářské soutěži nebo autorským právem.

2.2.2.1 Kategorizace domén druhého řádu

Domény druhého řádu (i domény vyšších řádů) mohou být tvořeny, s určitými výjimkami, libovolným sledem písmen bez interpunkčních znamének, číslicemi 0 až 9 a pomlčkou (-). Právě s pomlčkou jsou spojeny zmíněné výjimky, když její použití je omezeno tím, že nesmí být prvním ani posledním znakem doménového jména a je vyloučeno použití dvou pomlček vedle sebe. Není vyloučen ani požadavek minimální délky doménového jména, a tak například doménová jména registrovaná pod doménou .eu, musí obligatorně sestávat alespoň ze dvou znaků.

Změnu značného dopadu sebou přineslo rozhodnutí ICANNu, které umožní registrace doménových jmen obsahující tzv. non-ASCII znaky, tzn. znaky přesahující výše uvedenou množinu písmen bez interpunkčních znamének, číslic 0 až 9 a pomlčku. Tento nový systém se skrývá pod zkratkou IDNs (Internationalized Domain Names) a umožní již od konce roku 2009 registrace doménových jmen obsahujících non-ASCII znaky pod některými doménami nejvyšší úrovně. Tak např. pod .eu TLD od 10. prosince 2009.

Doménové jméno nemusí dávat vůbec žádný smysl, může se jednat o nahodilý shluk písmen a čísel. V takovém případě se sice poněkud stírá smysl DNS systému – převádění IP adres na doménová jména mj. z důvodu jejich snazší zapamatovatelnosti, v některých případech však i zdánlivě nahodilé seřazení písmen může mít hlubší podtext, příkladem může být doménové jméno poiuy.com (v době psaní této práce rozcestník s nabídkou internetových služeb), když v tomto případě jde o obrácený sled písmen z horního řádku anglické klávesnice.

Dále můžeme rozeznat tzv. fantazijní doménová jména (uměle vytvořená, tzn. nejrůznější typy zkratek a složenin), doménová jména tvořená slovy z obvyklé slovní zásoby (tzv. generická slova) nebo jménem osoby a v neposlední řadě doménová jména tvořená stručnými slogany.

2.3. Co je to doména – právní pohled

Oprostíme-li se od vnímání doménového jména jako pouhého přepisu nebo odrazu IP adresy ve snadněji zapamatovatelné podobě, vstupujeme do problematiky, která v současnosti hýbe světem internetu, do světa registrací doménových jmen, právních vztahů k nim a sporů o ně. Vůdčí zásadou tohoto odvětví práva je, s určitými modifikacemi, princip „first come first served“, který bych rád doplnil u nás málo známým citátem z díla Barneyho Millera, známým také jako „Harryho povzdech“, který zní: „all the good ones are taken!“.

2.3.1 Způsob právního zakotvení doménových jmen jako „věcí sui genesis“

Oblast registrace a užívání doménových jmen je zvláštní oblastí „internetového práva“, jejímž typickým znakem je takřka minimalistická úprava národními právními řády. Naopak jako typickou můžeme označit situaci, kdy pravidla, tuto oblast upravující, jsou obsažena v dokumentech vydávaných nestátními institucemi, lokálními registrátory, popř. kdy taková pravidla jsou formována rozhodovací praxí rozhodčích orgánů.

Tato pravidla (soft law) jsou k národním úpravám v poměru komplementarity a jsou s nimi propojena na základě tzv. zvláštních pout. Ve vztahu národní právní řád – soft law je takovým poutem zásada autonomie vůle subjektů soukromého práva, smluvní volnosti a převažující dispozitivní povaha soukromoprávních norem.¹

Přihlašovatel doménového jména tak, spolu se smlouvou o registraci doménového jména, přijímá a podřizuje se takovým pravidlům, když obvykle zároveň vyjadřuje i svůj souhlas s podobením se případnému budoucímu řízení před rozhodcem (rozhodci) v případě, bude-li jím provedená registrace doménového jména rozporována.

¹ Radka Pelikánová, Karel Čermák: Právní aspekty doménových jmen, Linde Praha a.s., Praha 2000, str. 38.

2.3.2 Lze vlastnit doménové jméno?

Ač se v každodenní realitě běžně setkáváme s termíny „vlastník doménového jména“, „prodej doménového jména“ a jinými, zdánlivě implikujícími existenci absolutních práv ve vztahu k registrovaným doménovým jménům, situace na tomto poli je o poznání složitější.

Ke vzniku absolutní práva (jako zvláštního druhu práva subjektivního, zakládajícího vztah oprávněného subjektu k určitému statku), je totiž nezbytně nutné, aby takové absolutní právo mělo svůj základ (oporu) v právním předpisu.

V současném českém právním řádu jsou nicméně pojmem věci v právním smyslu rozuměny pouze ovladatelné hmotné předměty sloužící potřebám lidí. Vlastnické právo je potom chápáno jako absolutní právo vlastníka, spočívající v takové moci ovládat hmotnou věc, která je nezávislá na moci někoho jiného.

Absolutní práva tak mohou vzniknout k věcem v právním slova smyslu a dále k těm nehmotným statkům, jejichž existence je upravena zvláštními právními předpisy. Takto jsou v právním řádu zakotveny např. vynálezy (zákon č. 527/1990 Sb. o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích), ochranné známky (zákon č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách), autorská díla (zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském), firmy, aj.

Doménová jména tímto způsobem zakotvena nejsou, a přesto, že jejich povaha svádí k jejich řazení mezi tzv. nehmotné statky, je důležité zdůraznit, že možnost chápání doménových jmen tímto způsobem nutně koliduje s faktem, že k základním vlastnostem nehmotných statků patří tzv. potenciální ubiquita a že tato je u doménových jmen z podstaty věci vyloučena.²

Je tedy zřejmé, že za současné právní úpravy nelze s doménovým jménem spojovat takové instituty jako je vlastnictví a věcná práva k věci cizí (např. zástavní a zadržovací právo). Toto je reflektováno i v rámci výše zmíněného soft law, kdy obecně

² Radka Pelikánová, Karel Čermák: Právní aspekty doménových jmen, Linde Praha a.s., Praha 2000, str. 47.

tyto normy hovoří o držiteli doménového jména, převodu doménového jména, apod., nikoliv o vlastníku, prodeji ...

2.3.3 Právní postavení držitele doménového jména

Nabízí se tedy otázka, jaké je vlastně právní postavení subjektu, který si registroval doménové jméno.

Registrací doménového jména k němu jeho držitel nezískává žádná specifická subjektivní práva. Získává pouze faktický monopol vyplývající z jedinečnosti každého doménového jména (která je nutností s ohledem na nemožnost duplicity IP adres, na něž jsou doménová jména převáděna v rámci DNS). Tento monopol trvá po celou dobu trvání registrace takového doménového jména a po tuto dobu má držitel právo na to, aby registrátor dostal všem svým závazkům.³ Stejně tak držitel má v rámci tohoto vztahu vůči registrátorovi určité povinnosti.

Je tedy pravděpodobně možné vycházet z toho, že obsah práv k doménovému jménu vymezuje obecně institut držby. Podle ustanovení § 129 odst. 2 občanského zákoníku mohou být předmětem držby nejen věci, ale i práva, pokud připouští trvalý nebo opětovný výkon. Za taková práva lze považovat i práva k doménovému jménu, neboť smyslem institutu držby je především chránit určitý faktický stav, za jaký je možné v řadě případů považovat právě registraci a užívání doménového jména.⁴

V rámci institutu držby a právního vztahu s registrátorem, má potom držitel doménového jména zejména následující práva a povinnosti, zpravidla blíže vymezená „pravidly registrace“ vydanými pro konkrétní TLD.

Především má právo registrovat „volné“ doménové jméno které neodporuje pravidlům registrace, tzn. zejména sestává z povolených znaků a neodporuje dobrým mravům. V tomto případě lze s určitou nadsázkou hovořit o registraci jako o uchopení

³ JUDr. Karel Čermák, jr. Ph.D.: Spory týkající se doménových jmen v soudní praxi, Uplatňování doménových jmen v rámci podnikatelských aktivit (sborník z konference), VŠVSMV, Praha 2007.

⁴ JUDr. Vojtěch Trapl: Právní problematika národních domén .cz, Uplatňování doménových jmen v rámci podnikatelských aktivit (sborník z konference), VŠVSMV, Praha 2007.

držby. Dále má právo doménové jméno užívat, tedy vytvořit pod doménovým jménem virtuální server, emailové schránky, nebo využít doménové jméno pro přesměrování na již existující server.

Doménové jméno lze také neužívat, tedy držitel se může omezit na pouhou registraci, např. s cílem blokace daného doménového jména, byť toto „nakládání“ s doménovým jménem může pro držitele znamenat, že na něj bude nahlíženo jako na držitele ve zlé víře.

V neposlední řadě lze doménové jméno převést na jiný subjekt, případně registraci takového doménového jména zrušit, popř. neobnovit, obojí zpravidla se stejnými důsledky.

Mezi povinnosti patří kupříkladu povinnost zaplatit registrační, popřípadě obnovovací poplatek, neužívat doménové jméno ve zlé víře nebo jinak k nezákonným účelům a dále případná povinnost podrobit se rozhodčímu řízení v případě zpochybnění držby doménového jména třetí osobou.

V případě .eu TLD jsou potom práva držitele konkrétně vyjádřena mj. v Části 10. Podmínek registrace doménového jména .eu, když registrací doménového jména získává držitel omezené, převoditelné a prodloužitelné, výhradní právo používat doménové jméno v období 1 roku po jeho registraci. Povinnosti jsou potom stanoveny v Části 3. těchto Podmínek, když držitel doménového jména má povinnost:

- a) udržovat své kontaktní informace (včetně e-mailových adres) správné, úplné a aktuální;
- b) používat doménové jméno způsobem, který neporušuje žádná práva třetích stran, platné zákony nebo předpisy, a není diskriminační na základě rasy, jazyka, pohlaví, náboženství nebo politického názoru;
- c) nepoužívat doménové jméno ve zlé víře nebo k jakýmkoliv nezákonným účelům

3. Doména .eu

Vznik domény .eu lze chápat jako významný počín Evropské unie na poli internetu. Podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EC) č. 733/2002 mělo zavedení .eu TLD, jako doplňkové TLD k již existujícím ccTLD členských států, podpořit užívání a přístup k internetu a k virtuálnímu internetovému tržišti a tím podpořit nabídku a konkurenci.

Zavedení .eu TLD mělo být zároveň prostředkem většího zviditelnění vnitřního trhu a mělo poskytnout podnikům, organizacím a fyzickým osobám možnost registrovat si doménové jméno, které by je zřetelně spojovalo se Společenstvím.

Propagace Evropské unie v rámci celosvětové informační sítě byla jedním z dalších cílů sledovaných zavedením .eu TLD.

Zároveň byl nastolen požadavek, aby byla přijata taková pravidla, která by zabránila spekulativním a zneužívajícím registracím doménových jmen na úkor držitelů tzv. přednostních práv. Důraz byl v tomto směru kladen zejména na postupnou registraci, kdy v její první fázi („sunrise period“) měla být registrace doménových jmen umožněna pouze držitelům již zmíněných přednostních práv, kterými jsou rozuměna mj. práva k ochranným známkám (registrované vnitrostátní ochranné známky a ochranné známky společenství), zeměpisným označením a označením původu a dále, v rozsahu ochrany vnitrostátními právními řády, neregistrované ochranné známky, obchodní jména, označení podniků, názvy společností, jména fyzických osob a názvy chráněných literárních a uměleckých děl.

V rámci „sunrise period“ byla registrace názvů, nebo jejich zkratk, umožněna také orgánům Společenství a vlád členských států. Kromě toho jsou v příloze Nařízení Komise (ES) č. 874/2004 vyjmenovány názvy (zemí), které mohou být registrovány pouze konkrétními státy. V článku 8 tohoto nařízení pak byla zcela vyloučena možnost registrace doménového jména shodujícího se s alfa-2 kódem označujícím země – tak např. z registrace je vyloučeno doménové jméno „www.cz.eu“.

3.1. Historie

V roce 1999 se na úrovni Evropské rady poprvé objevily úvahy o možnosti zavedení TLD .eu. Ač původně byla .eu TLD zamýšlena výhradně pro potřeby institucí EU, bylo rozhodnuto o zpřístupnění registrace všem subjektům s jedinou podmínkou. Tou se stal požadavek jejich domicilu v rámci Evropského společenství.

O tři roky později, v dubnu 2002, bylo Evropským parlamentem a Radou (ES) přijato Nařízení č. 733/2002 o zavedení domény .eu, které se stalo páteří implementace domény .eu a navazující právní úpravy.

V květnu 2003 zvolila Komise (Rozhodnutím 2003/375/ES) EURid jako Evropský rejstřík pro doménová jména. EURid je nezisková organizace, v současnosti sdružení belgického, italského, švédského, českého a slovinského registrátora ccTLD, evropské části Internet Society – ISOC a organizace BusinessEurope.

V dubnu 2004 byla vydána další norma, důležitá pro zavedení domény .eu, a to Nařízení Komise (ES) č. 874/2004, stanovící obecná pravidla pro zavádění a funkce .eu TLD a zásady ovládající registraci doménových jmen pod touto doménou nejvyššího řádu.

V říjnu 2004 byla uzavřena smlouva mezi Evropskou komisí a EURidem v níž byl EURid pověřen „správcovstvím“ .eu TLD. V březnu 2005 tuto pozici EURidu stvrdil i ICANN, když zároveň rozhodl o uvolnění domény .eu.

V dubnu 2005 EURid svěřil Rozhodčímu soudu při Hospodářské a Agrární komoře se sídlem v Praze agendu rozhodování sporů o doménová jména .eu. Dodnes je Rozhodčí soud jediným rozhodčím centrem pro tyto spory v rámci celé EU.

V prosinci 2005 byla zahájena první fáze registrací doménových jmen .eu – Sunrise period a v dubnu 2006 byla zahájena volná registrace domén .eu – Land Rush.

K prosinci 2007 bylo registrováno více než 2,7 mil doménových jmen .eu a počet držitelů překročil 1 milion. V řeči čísel se tak doména .eu stala třetí

nejregistrovanější doménou v rámci evropských TLD. V České republice bylo ke stejnému datu registrováno přibližně 58 tisíc doménových jmen .eu. V prvním čtvrtletí roku 2009 počet registrovaných doménových jmen pod touto doménou již přesáhl 3 milióny (konkrétně 3043070 registrací) a doména .eu se tak zařadila mezi 10 domén s nejvyšším počtem registrací, když na tomto žebříčku obsadila 9. místo.⁵

3.2 Předpisy upravující doménu .eu a její registraci

Doména .eu, její registrace a související otázky jsou upraveny následujícími normami:

- 1) Nařízení Evropského parlamentu (ES) a Rady č. 733/200 o zavedení domény .eu jako domény nejvyšší úrovně, ze dne 22. dubna 2002.
- 2) Nařízení Komise (EC) č. 874/2004 stanovící pravidla pro zavádění a funkce .eu TLD, ze dne 28. dubna 2004.
- 3) Pravidla registrace doménového jména .eu
- 4) Podmínky registrace doménového jména .eu
- 5) Pravidla a podmínky registrace domény .eu pro žádosti o registraci doménového jména podané během období postupné registrace – „Pravidla pro období Sunrise“
- 6) Pravidla pro řešení sporů o domény .eu
- 7) Doplnující pravidla pro řešení sporů

3.3 Jaká práva třetích osob jsou chráněna v rámci .eu TLD (chráněná označení)

Nařízení (EC) 874/2004 v článku 21, ve spojení s Článkem 10 odst. 1, definuje rozsah ochrany práv třetích osob. Článek 21 tohoto nařízení stanoví, že registrace doménového jména může být zrušena v případě, že toto je shodné nebo zaměnitelné s názvem, jménem, popř. označením (tedy nějakým pojmem, anglický výraz „name“), které je chráněné vnitrostátním právem některého členského státu nebo právem Společenství, a to v případě naplnění alespoň jedné ze dvou následujících podmínek:

⁵ EURid's quarterly progress report to the European Komission .

- a) jako doménové jméno byl registrován název, jméno, popř. označení, ke kterému aktuální držitel nemá žádné oprávnění ani oprávněný zájem na něm, nebo
- b) doménové jméno bylo registrováno nebo je užíváno ve zlé víře

V Článku 10 odst. 1 tohoto Nařízení, na který ustanovení článku 21 odkazuje, jsou potom chráněné pojmy blíže vymezeny demonstrativním výčtem, když podle něj jsou chráněny zejména:

- registrované vnitrostátní ochranné známky a ochranné známky Společenství,
- zeměpisná označení a označení původu,
- neregistrované ochranné známky,
- obchodní jména, označení podniků, názvy společností,
- jména fyzických osob a
- názvy chráněných literárních a uměleckých děl.

Registrované ochranné známky, zeměpisná označení a označení původu jsou potom chráněny absolutně, ostatní zmíněné pojmy musí být chráněny vnitrostátním právem členského státu, kde jsou v držení a právě jen v takovém rozsahu budou předmětem ochrany.

3.3.1 Práva vlastníků ochranných známek

Jedná-li se o registrované ochranné známky, je stejný stupeň ochrany poskytován ochranným známkám Společenství, registrovaným na základě nařízení Rady ES č. 40/94 v registru vedeném Úřadem pro harmonizaci vnitřního trhu (OHIM), stejně jako ochranným známkám registrovaným na základě národních úprav členských států. V České republice je takovou úpravou zákon č. 441/2003 Sb. (zákon o ochranných známkách).

Podle § 8 zmíněného zákona, má vlastník ochranné známky výlučné právo takovou ochrannou známkou užívat ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Podle § 2 tohoto zákona, jsou chráněny ochranné známky zapsané v rejstříku ochranných známek vedeném Úřadem průmyslového vlastnictví (tzv. národní ochranné známky), ochranné známky zapsané v rejstříku vedeném Mezinárodním úřadem

duševního vlastnictví (WIPO) s účinky pro Českou republiku (tzv. mezinárodní ochranné známky) a stejně tak, pro naše účely trochu nadbytečně, ochranné známky zapsané v již zmíněném rejstříku OHIM (tzv. ochranné známky společenství).

V neposlední řadě jsou tímto zákonem chráněny, v souladu s ustanovením Článku 6bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví z roku 1883, která byla do českého právního řádu inkorporována vyhláškou č. 64/1975 Sb., i známky všeobecně známé na území České republiky (tzv. všeobecně známé známky). Jsou to takové ochranné známky, které získaly ochranu nabytím všeobecné známosti pro určité zboží nebo služby. Tyto jsou zároveň jedinými neregistrovanými ochrannými známkami, které požívají ochrany pro případ kolize s doménovým jménem .eu.

3.3.2 Práva k zeměpisným označením a označením původu

Nařízení Rady 2081/92/EHS o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských výrobků a potravin upravuje tento okruh označení na úrovni Společenství. Rozeznává přitom chráněná zeměpisná označení a označení původu.

Zeměpisné označení je definováno jako název regionu, určitého místa, nebo ve výjimečných případech země, kterého se používá k označení zemědělského produktu nebo potraviny z tohoto místa pocházející a mající určitou jakost, pověst nebo jiné vlastnosti, které lze přičíst tomuto zeměpisnému původu a zároveň jejich produkce nebo zpracování a nebo příprava v takto vymezené oblasti probíhá.

Označením původu Nařízení potom rozumí název území vymezeného obdobně jako u zeměpisného označení výše, který se používá k označení zemědělského produktu nebo potraviny z takového území pocházející, jejichž jakost nebo vlastnosti jsou dány tímto prostředím (zahrnujícím přírodní a lidské činitele) a jejichž produkce, zpracování a příprava v takto vymezené oblasti probíhá.

V České republice je potom ochrana výše uvedených práv provedena zákonem č. 452/2001 Sb. o ochraně označení původu a zeměpisných označení.

Označením původu je zde rozuměn název oblasti, určitého místa nebo země používaný k označení zboží, pocházejícího z tohoto území, jestliže kvalita nebo vlastnosti tohoto zboží jsou výlučně nebo převážně dány zvláštním zeměpisným prostředím s jeho charakteristickými přírodními a lidskými faktory a jestliže výroba, zpracování a příprava takového zboží probíhá ve vymezeném území.

Zeměpisným označením potom název území používaného k označení zboží, pocházejícího z tohoto území, jestliže toto zboží má určitou kvalitu, pověst nebo jiné vlastnosti, které lze přičíst tomuto zeměpisnému původu, pokud výroba nebo zpracování, anebo příprava takového zboží probíhá ve vymezeném území.

Ochrana těchto označení vzniká dnem zápisu do rejstříku označení původu a zeměpisných označení vedeném Úřadem průmyslového vlastnictví a doba ochrany není, na rozdíl od ochranných známek, časově omezena. V případě ochrany poskytnuté označením podle Nařízení 2081/92/EHS je potom pro účinnost této ochrany nezbytný zápis do Rejstříku chráněných označení původu a chráněných zeměpisných označení, který je vedený Komisí.

Dalším důležitým dokumentem v této oblasti je Lisabonská dohoda na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu ze dne 31. 10. 1958, inkorporovaná do českého právního řádu vyhláškami č. 67/1975 Sb. a č. 79/1985 Sb. Tato dohoda zavazuje smluvní státy chránit na svém území ta označení původu výrobků jiných smluvních států, která jsou uznávána a chráněna z tohoto důvodu ve státě původu a zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví. I touto mezinárodní smlouvou chráněné pojmy tedy požívají ochrany dle Nařízení (EC) 874/2004.

Byť na zcela jiných základech, než shora zmíněných, lze dle mého názoru právem k zeměpisnému označení rozumět také práva jednotlivých členských států na užití jejich názvů pro registraci pod .eu TLD. Tato problematika je v současnosti upravena Nařízením Komise (EC) č. 874/2004 v aktuálním znění. V příloze tohoto Nařízení jsou, po jeho novele Nařízením č. 1654/2005 a č. 1255/2007, taxativním výčtem vyjmenovány názvy zemí (popř. jejich částí) v jejich různých variantách, které mohou jako doménová jména pod .eu TLD registrovat pouze země uvedené v tomto seznamu.

3.3.3 Práva k obchodnímu jménu, označení podniku a názvu společnosti

Do této kategorie chráněných „pojmu“ lze v současnosti, z pohledu českého právního řádu, řadit především obchodní firmu, kterou zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, rozumí název, pod kterým je podnikatel zapsán do obchodního rejstříku a dále název právnické osoby, který je chráněn zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.

Podle ustanovení § 8 obchodního zákoníku se tedy firmou rozumí název, pod kterým je podnikatel zapsán do obchodního rejstříku. Dále jsou pak v § 9 upraveny podmínky pro vytvoření firmy, když firmou fyzické osoby musí být vždy její jméno a příjmení s případným odlišujícím dodatkem a firmou právnických osob již zmíněný název, pod kterým jsou zapsány v obchodním rejstříku. V ustanovení § 12 je pak upravena ochrana nositele firmy proti jejímu neoprávněnému užívání.

Z hlediska případné kolize s doménovým jménem je, podle mého názoru, důležitá skutečnost, že součástí firmy právnických osob je i dodatek označující jejich právní formu. S ohledem na tuto skutečnost stojí nepochybně za povšimnutí fakt, že v období „Sunrise“ nebylo nutné pro získání práva přednostní registrace uvádět v rámci doménových jmen tyto dodatky.⁶

V případě právnických osob - podnikatelů nezapsaných v obchodním rejstříku, stejně jako ostatních právnických osob, je potom v ustanovení § 19b občanského zákoníku chráněn jejich název, kdy tyto mají právo, podobně jako v případě firmy, aby jejich jméno nebylo třetími osobami neoprávněně používáno. V opačném případě mají možnost domáhat se u soudu, aby se neoprávněný uživatel zdržel užívání názvu a odstranil závadný stav, popř. se mohou též domáhat přiměřeného zadostiučinění, které může být požadováno i v penězích.

Nelze nezmínit, že i této kategorií pojmů je poskytnuta mezinárodní ochrana, v tomto případě, podobně jako je tomu u ochranných známek, prostřednictvím Článku 8 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví z roku 1883, která byla do českého právního řádu inkorporována vyhláškou č. 64/1975 Sb.

⁶ Pravidla pro období Sunrise týkající se domén .eu – Část 19 odst. 3 a 4.

3.3.4 Práva k jménu fyzické osoby (příjmení, „family name“)

Jméno fyzické osoby je v českém právním řádu chráněno v rámci ochrany osobnostních práv. Tato je provedena v ustanovení § 11 an. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.

Podle tohoto zákona má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy. V případě neoprávněného zásahu do těchto práv se lze domáhat, aby bylo od takových upuštěno, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a lze se domáhat také přiměřeného zadostiučinění.

3.3.5 Práva vztahující se k jedinečným názvům literárních a uměleckých děl

V českém právním řádu nalezneme normy, poskytující ochranu této kategorii práv třetích osob, v zákoně č. 121/2000 Sb., o právu autorském a o právech souvisejících s právem autorským.

Konkrétně je v jeho ustanovení § 2 odst. 3 stanoveno, že právo autorské se vztahuje na dílo dokončené, jeho vývojové fáze a části, včetně názvu a jmen postav, pokud splňují podmínky podle odstavce 1 nebo podle odstavce 2 tohoto paragrafu.

Název díla tedy bude chráněn v případě jeho jedinečnosti či původnosti. Tradičně je taková ochrana přisuzována např. názvu „Osudy dobrého vojáka Švejka“. Naopak takovou ochranu obvykle nebude lze poskytnout názvům obsahujícím obecné pojmy, popř. názvům jednoslovným.

3.3.6 Práva obcí a měst k jejich názvům

I když tato kategorie pojmů není konkrétně uvedena v článku 10 odst. 1 Nařízení (EC) 874/2004, tak vzhledem k demonstrativní povaze výčtu v něm uvedeného, stejně jako vzhledem k faktu že v článku 21 tohoto nařízení (v anglické verzi) se hovoří o

konfliktu doménového jména se jménem, pojmem, názvem (angl. termín „name“), a kdy, v případě, že takový pojem je chráněn vnitrostátním právem či právem Společenství, může takový konflikt vyústit ve zrušení registrace doménového jména, je namístě tuto kategorii chráněných pojmů vzít v úvahu, a to minimálně pro účely této práce.

Důležitost zařazení této kategorie názvů do množiny označení chráněných proti zneužití jejich případnou registrací jako doménového jména, je podle mého názoru zvládněna faktem, že názvy obcí a měst se často stávají terčem spekulantů s doménovými jmény a taková doménová jména jsou registrována a následně užívána ke zcela jiným účelům, než jaký by očekával případný návštěvník webových stránek, pod takto registrovaným doménovým jménem provozovaných.

Každá obec (město) má svůj název, který je chráněn ustanovením § 19b občanského zákoníku. Zásahem do práva nositele takového názvu, tj. registrací tohoto názvu jako doménového jména, a tedy i jeho neoprávněným používáním, lze tedy rozumět i jednání spočívající v registraci doménového jména shodného nebo zaměnitelného s takovým názvem.

V období Sunrise měly veřejné subjekty, tedy i města, právo registrovat si svoje názvy přednostně. V případě, že taková registrace nebyla úspěšná, např. z důvodu útoku doménového spekulanta, který zaregistroval předmětnou doménu na základě ochranné známky dříve, v souladu s principem „first come first serve“, bylo lze se dovolat ochrany v rámci ADR.

Jak je možné vidět, rozsah ochrany práv třetích osob s ohledem na registraci doménových jmen .eu je velmi široký. Ve spojení s propracovaným a relativně rychlým mimosoudním řešením vzniknuvších sporů – ADR, lze snadno nabýt dojmu o účinném systému, ve kterém internetová piraterie dostává pouze relativně malý prostor.

Nicméně ani v případě domény .eu nelze bez dalšího hovořit o zcela bezproblémovém zavedení a následném fungování systému, když v řadě situací docházelo a může docházet ke kolizím, které se dle mého názoru ne vždy dařilo řešit úspěšně.

3.4 Způsoby řešení kolizí práv třetích osob s doménovými jmény .eu

V rámci pravidel a podmínek registrace každé TLD, jsou vymezena alespoň základní pravidla, určující jaká práva třetích osob, popřípadě které jiné okolnosti nebo podmínky, prolamující, v tomto odvětví práva jinak obecně uznávaný princip „first come, first serve“.

Tato pravidla potom mohou ovlivňovat postavení budoucího držitele doménového jména již ve fázi registrace doménového jména, kdy je myslitelná varianta vyloučení některých žadatelů v určitých jejích etapách, či jejich vyloučení absolutně, popř. lze v pravidlech nalézt ustanovení vylučující registraci určitých výrazů, ať už s odkazem na kolizi s veřejným pořádkem (např. hanlivé nebo rasistické výrazy), nebo z důvodů kolize s normovanými, popř. jiným způsobem specifickými označeními (např. alfa-2 kódy zemí nebo vyhrazenými názvy států).

Dalším mechanismem, který může mít vliv na postavení držitele doménového jména, je stanovení takových podmínek v pravidlech registrace, od jejichž splnění nebo naopak nesplnění se bude další trvání držby sporovaného doménového jména odvíjet v případě, zaregistroval-li si držitel doménové jméno v souladu s principem „first come, first serve“, avšak jiná osoba (entita) bude následně nárokovat své „lepší“ právo ve vztahu k takovému doménovému jménu.

Jako podmínky, jejichž naplnění lze považovat za dostatečné pro případný úspěch osoby, doménové jméno nárokuje, lze potom rozeznat např. existenci tzv. přednostních práv k výrazu, který byl registrován jako doménové jméno, nedostatek oprávněného zájmu k doménovému jménu ze strany aktuálního držitele a v neposlední řadě neexistence dobré víry držitele, ať už již při registraci, nebo následně při užívání doménového jména. To vše v různých kombinacích.

Není vyloučena ani varianta, kdy Rejstřík, jako „nejvyšší autorita“, může pozastavit nebo zrušit registrace doménových jmen, v případě závažných prohřešků držitelů. Typicky se může jednat o porušení podmínek registrace, popř. o důvody spočívající v neplnění závazků držitele vůči Rejstříku.

3.4.1 Způsobilost k registraci

Pokud jde o způsobilost osob a entit registrovat si doménové jméno pod .eu TLD, je na místě konstatovat, že tato je omezena ve prospěch subjektů majících vztah k ES. Tento vztah je definován v Článku 2 Nařízení 874/2004 (ve spojení s Článkem 2, písm. b) Nařízení 733/2002) tak, že doménové jméno .eu si může zaregistrovat:

- a) jakýkoliv podnik, jehož sídlo, správní ústředí nebo hlavní provozovna se nachází na území Společenství
- b) organizace usazené ve Společenství
- c) fyzické osoby s bydlištěm ve Společenství

Stejně podmínky potom musí splňovat také subjekty, na něž by případně mělo být doménové jméno převedeno.

Otázku jaká doménová jména lze pod .eu TLD registrovat a jaká jsou pravidla pro jejich tvorbu, řeší Podmínky registrace ve své 2. části. Jako doménové jméno bylo lze do 10. prosince 2009 registrovat pouze:

- a) takové jméno, které je dispozici (tedy ještě nebylo registrováno, není vyhrazené, blokováno nebo neregistrovatelné)
- b) splňuje následující technické požadavky:
 - skládá se nejméně ze dvou znaků vybraných z písmen „a“ až „z“ latinky, číslic „0“ až „9“ a spojovníku
 - má nejvýše 63 znaků
 - nezačíná ani nekončí spojovníkem
 - neobsahuje spojovník na 3. a 4. pozici
 - neskládá se výhradně z alfa-2 kódu země (norma ISO 3166-1)

Jak jsem již v této práci zmínil, v případě domény .eu EURid využil možnost mu poskytnutou na základě rozhodnutí ICANNu a vytvoření nezbytného technologického zázemí, v jehož rámci je řešena rozpoznatelnost IDNs (Internationalized Domain Names) systémem DNS a na základě tohoto systému je tak EURIDem ode dne 10. prosince 2009 umožněna registrace doménových jmen obsahujících tzv. non-ASCII znaky, znaky přesahující množinu písmen bez interpunkčních znamének, číslic 0 až 9 a pomlčku.

Podle Článku 18 Nařízení 874/2004 potom mohou být zrušeny registrace těch doménových jmen, která byla soudem některého členského státu označena za hanlivá, rasistická nebo odporující veřejnému pořádku, a to po oznámení takového rozhodnutí EURidu. Taková doménová jména mohou poté být blokována i do budoucna.

3.4.2 Postupná registrace („Phased registration“, „Sunrise period“, „Land Rush“)

Metoda postupné registrace, tedy metoda, kdy k registracím doménových jmen dochází v několika etapách, když v (zpravidla) první etapě jsou způsobilými k registraci doménového jména pouze některé entity, byla použita již v případě některých gTLD. Poprvé v případě domény „biz“, dále v případě „info“ a „mobi“. V různých obměnách bylo, i v případě těchto gTLD, cílem „Sunrise period“ (tedy první etapy postupné registrace) ochránit držitele přednostních práv a umožnit jim registrovat doménové jméno reflektující jejich ochrannou známku.

V případě .eu TLD bylo účelem postupné registrace poskytnout držitelům přednostních práv možnost ochrany jejich chráněným označením, a tím v maximální možné míře zabránit situaci, kterou bylo lze pozorovat v rámci registrací gTLD .com, kdy se doménová jména stala doslova terčem doménových spekulantů.

Cílem postupné registrace, tak i v případě domény .eu, bylo v co největší míře zamezit spekulativním a zneužívajícím registracím doménových jmen a tímto zavést .eu TLD jako kvalitní doménu s dobrou pověstí.⁷ Podstatou bylo vymezení období - Sunrise period, ve kterém byla registrace umožněna pouze držitelům přednostních práv a veřejným subjektům. Tato práva byla vymezena demonstrativním výčtem v Článku 10 Nařízení (EC) 874/2004.

Mezi přednostní práva byla řazena mj. práva k registrovaným vnitrostátním ochranným známkám a ochranným známkám Společenství, zeměpisným označením a označením původu, neregistrovaným ochranným známkám, obchodním jménům, označením podniků, názvům společností, jménům fyzických osob a názvům chráněných

⁷ .EU SEMINAR, říjen 2005

literárních a uměleckých děl.⁸ Třeba zmínit, že u ochranných známek netvořily odkazy „TM“, „SM“, „®“ a podobně součást celého názvu, ke kterému existuje přednostní právo a stejně tak u obchodních názvů, názvů společností a obchodního identifikačního názvu bylo lze z celého jména, ke kterému existuje přednostní právo, vynechat typ společnosti (jako je kromě jiného „SA“, „GmbH“, Ltd“, „LLP“ nebo „s.r.o“, „a.s.“, apod.).⁹ Naopak v případě kdy bylo uplatňováno přednostní právo ke jménu obsahující internetovou doménu nejvyšší úrovně, bylo požadováno aby tato byla součástí úplného jména.¹⁰

Veřejnými subjekty byly rozuměny orgány Společenství, národní a regionální vlády, orgány veřejné moci, samosprávné celky, veřejnoprávní organizace a orgány a mezinárodní a mezivládní organizace.¹¹ Tyto veřejné subjekty si mohly registrovat doménové jméno, které sestávalo buď z celého názvu nebo obecně používané zkratky, a dále celé jméno území (nebo název pod kterým je takové území obecně známé), za který odpovídají.

S ohledem na jeden z možných způsobů zneužití (nejenom) období Sunrise period, se jeví jako podstatné zmínit, jakým způsobem se řídil přepis pojmů, k nimž se vázalo přednostní právo, na doménová jména. Jak již bylo výše zmíněno, doménové jméno může, v období od 7. prosince 2005 do 10. prosince 2009 bez jakékoliv výjimky, sestávat pouze z písmen „a“ – „z“, číslic „0“ – „9“ a spojovníku. Pro případ, že by „chráněné označení“ obsahovalo znaky přesahující tuto množinu (tedy tzv. speciální znaky – např. „&“, „@“, „+“, „*“) bylo v článku 11 odst. 2 Nařízení 874/2004 stanoveno pravidlo, že takové znaky:

- a) budou v doménovém jméně odstraněny
- b) budou nahrazeny spojovníky
- c) nebo, bude-li to možné, přepsány

Důležitost výše uvedeného je akcentována skutečností, že v praxi nastaly situace, kdy doménoví spekulanti, často ve velmi krátké době před zahájením období

⁸ Článek 10 Nařízení Komise (EC) č. 874/2004 stanoví pravidla pro zavádění a funkce .eu TLD, ze dne 28. dubna 2004

⁹ Pravidla pro období Sunrise týkající se domén .eu – Část 19 odst. 3 a 4

¹⁰ Pravidla pro období Sunrise týkající se domén .eu – Část 19 odst. 5

¹¹ Článek 10 Nařízení Komise (EC) č. 874/2004

Sunrise, registrovali (zejména v zemích Beneluxu) ochranné známky, s cílem zneužít tohoto ustanovení.

Jako extrémní příklad, dobře ilustrující tuto spekulativní metodu, může posloužit např. případ registrace doménového jména „bundesliga.eu“, kdy podkladem pro registraci v období Sunrise byla ochranná známka „b&u&n&d&e&s&l&i&g&a“. Znění výše zmíněného ustanovení je pak možné interpretovat dvojím způsobem. Dle prvního by záleželo čistě jen na žadatelích o registrace doménových jmen, jakou z těchto tří variant vypořádání se se speciálními znaky zvolí. K této alternativě se kloní část ADR rozhodců a tento výklad byl také potvrzen belgickým soudem.

Naopak někteří rozhodci se přiklonili k výkladu, že pouze v takovém případě, kdy nelze rozumně požadovat přepsání speciálního znaku (resp. že přednost některému ze způsobů přepisu je možné dát pouze na základě porovnání „chráněného označení“ a případně zapsaného doménového jména), je možný výběr z prvních dvou možností.

Jak totiž bylo, dle mého názoru správně, podotknuto v rámci ADR v případě číslo 04340: „Interpretace článku 11 odst. 2 způsobem, který by dával žadatelům o registraci doménového jména naprosto volnou úvahu, pokud jde o odstranění speciálních znaků v názvu, ke kterému se vztahuje přednostní právo, by znamenalo otevřené pozvání pro doménové spekulanty“.

Dle tiskové zprávy EURidu, z 13. července 2007, EURid nicméně zvítězil ve sporu vedeném před Belgickým soudem a získal tak silný argument pro obhajobu svého postupu v období Sunrise, kdy umožňoval držitelům přednostních práv obsahující „nepovolené znaky“ absolutně volnou úvahu v případě jejich přepisu na doménová jména.¹²

¹² www.eurid.eu

3.4.2.1 Sunrise period

Sunrise period bylo období sestávající ze dvou etap, trvající od 7. prosince 2005 do 6. dubna 2006, v rámci nějž mohli, v jeho první fázi, žádat o registraci doménového jména pouze:

- a) držitelé těch přednostních práv, popř. jejich nabyvatelé na základě licence, která odpovídala zapsaným ochranným známkám Společenství nebo zapsaným národním ochranným známkám, nebo
- b) zeměpisným označením a označením původu nekolidující s názvy, jejichž registrace byla vyhrazena pro veřejné subjekty
- c) veřejné subjekty, pokud šlo o registraci jejich názvu nebo zkratky v souladu s článkem 10 odst. 3 Nařízení 574/2004

Ve druhé fázi Sunrise period potom mohli žádat o registraci držitelé všech ostatních přednostních práv včetně těch, o něž bylo možné žádat v první fázi Sunrise period, avšak s vyloučením držitelů licencí vztahujících se k těmto právům.

Podstata registrací doménových jmen .eu v rámci Sunrise period spočívala v postupu, v rámci kterého žadatel o registraci doménového jména spolu se žádostí o registraci prokazoval právní základ jeho tvrzeného postavení držitele přednostního práva. V praxi tedy byl povinen, spolu se žádostí o registraci doménového jména, poskytnout i dokumentaci prokazující takové jeho postavení – např. registrační číslo ochranné známky. Hodnověrnost tvrzeného přednostního práva potom zkoumal ověřovatel, nezávislá společnost, kterou byla zvolena společnost Pricewaterhouse Coopers, jako společnost s odpovídajícími znalostmi, schopnostmi a renomé.

V případě, že ověřovatel dospěl k závěru, že na základě EURidem postoupených dokumentů žadatel o registraci splňuje podmínky požadované „Pravidly a podmínkami registrace domény .eu pro žádosti o registraci doménového jména podané během období postupné registrace“, tedy především formální požadavky na podanou žádost a existence tvrzeného přednostního práva, vyrozuměl v tomto smyslu EURid, který následně takovou žádost o registraci doménového jména přijal. V opačném případě byla zkoumána žádost další v pořadí. I v tomto období Postupné registrace se tedy uplatnila zásada „first come first serve“.

Byla-li žádost o registraci schválena, mohly subjekty, které se cítily takovým rozhodnutím dotčeny, ve 40denní lhůtě napadnout takové rozhodnutí EURidu pro jeho rozpor s Nařízeními (733/2002, 874/2004) a teprve po případném marném uplynutí této lhůty bylo předmětné doménové jméno aktivováno a žadatel se tímto okamžikem stal držitelem.

Pro doplnění je nutné zmínit, že v pravidlech pro období Sunrise je výslovně stanoveno, že rozhodnutí Rejstříku (EURidu) o zapsání doménového jména jménem žadatele, nemá žádnou váhu pro případ jakéhokoliv soudního nebo mimosoudního řízení o urovnání sporů, týkajícího se spekulativní nebo zneužívající registrace.

3.4.2.2 Volná registrace - Land Rush

Volná registrace doménových jmen .eu byla zahájena dne 7. dubna 2006. Od tohoto data si může doménové jméno registrovat každý, kdo splňuje tzv. obecná kritéria pro držitele doménového jména, za respektování požadavků na tvorbu doménového jména a zákazu registrace určitých doménových jmen (viz kapitola Způsobilost k registraci).

Stejně jako v období Sunrise period, probíhá registrace doménových jmen prostřednictvím Registrátorů, jimiž jsou společnosti ve smluvním vztahu s EURidem, které poskytují službu registrace doménových jmen pro žadatele.

V této fázi registrace doménových jmen se uplatňuje princip „first come first serve“ v plné šíři a v případě žádostí o registraci totožného doménového jména by tak jediným kritériem měl být pouze čas doručení úplného a technicky správného požadavku nebo žádosti o registraci doménového jména EURidu.¹³ Žádné ověřování práv žadatele k doménovému jménu v této fázi neprobíhá.

Třeba zdůraznit, že v rámci registrace doménového jména, se každý žadatel zavazuje mimo jiné k tomu, že se podrobí Řízení ADR v případě, že se nějaká třetí

¹³ Článek 2. Podmínek registrace doménového jména .eu

strana, v souladu s Pravidly pro řešení sporů týkajících se domén .eu, obrátí na Poskytovatele ADR a vznesе vůči Držiteli stížnost kvůli spekulativní nebo zneužívající registraci.

3.4.3 Ochrana v rámci ADR (alternative dispute resolution)

V Nařízení (EC) 733/2002 byla jako jedna z budoucích povinností Rejstříku stanovena realizace pravidel pro mimosoudní řešení sporů.¹⁴

Na základě Nařízení 874/2004 měl potom Rejstřík (EURid) vybrat poskytovatele mimosoudního řešení sporů, vyplývajících z registrací .eu TLD. Pravidla pro řešení těchto sporů v rámci ADR měla potom zajistit, že spekulativním a zneužívajícím registracím bude zabráněno v co nevyšší možné míře.

Jako poskytovatel ADR byl, v dubnu roku 2005, jmenován Rozhodčí soud při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR se sídlem v Praze. Efektivita ADR je založena na ustanoveních Článku 22 odst. 1 a 2 Nařízení (EC) 874/2004, která stanoví, že účast v ADR řízení je povinná pro držitele doménového jména a pro Rejstřík (EURid) v případě, že registrace doménového jména je namítnuta jako spekulativní nebo zneužívající ve smyslu článku 21 Nařízení a, v případě, že je napadeno rozhodnutí Rejstříku, že toto není v souladu s Nařízeními (733/2002, 874/2004).

Základem procesní úpravy je potom především Nařízení (EC) 874/2004, když rámcová úprava v něm obsažená je dále konkretizována v Pravidlech pro řešení sporů o domény .eu a v Doplňujících pravidlech ADR Rozhodčího soudu ČR.

Jak bylo výše naznačeno, v řízení ADR jsou řešeny případy, kdy je tvrzeno:

- a) že rozhodnutí Rejstříku (EURidu) je v rozporu s Nařízeními 733/2002 a 874/2004, nebo
- b) že registrace doménového jména je spekulativní nebo zneužívající

¹⁴ Nařízení (EC) 733/2002, článek 4, písm. d)

3.4.3.1 ADR řízení proti rozhodnutí Rejstříku (správce .eu TLD - EURid)

Žalobní návrh proti rozhodnutí Rejstříku bude na místě podat v případech, kdy žalobce má za to, že rozhodnutí EURidu není v souladu s příslušnými Nařízeními. V tomto případě je možné návrh podat, na rozdíl od žalobního návrhu proti držiteli doménového jména, pouze v anglickém jazyce.

Historicky se většina z tohoto typu sporů odehrála v souvislosti se Sunrise period, kdy po rozhodnutí o registraci doménového jména na základě prokázání přednostního práva k němu, mohly další subjekty takové rozhodnutí napadnout ve 40ti denní lhůtě od jeho vydání.¹⁵

Další skupinou žalob proti rozhodnutím Rejstříku tvoří případy, kdy ten rozhodl o blokaci nebo o zrušení registrace doménového jména.¹⁶

Hlavním žalobním nárokem v těchto případech je především zrušení rozporovaného rozhodnutí Rejstříku a dále je možné žádat o vydání rozhodnutí o převodu, zrušení nebo přidělení příslušného doménového jména.

Rozhodnutí o převodu a přidělení doménového jména však přicházela v úvahu pouze v případě žalob proti rozhodnutím učiněným v rámci Sunrise period a takové pak mohlo být učiněno pouze za splnění předpokladu že, žalující stana byla nejbližší následující v pořadí jako žadatel o příslušné doménové jméno a zároveň splňovala daná registrační kritéria.¹⁷

3.4.3.2 ADR řízení proti držiteli doménového jména .eu

Domnívá-li se jakýkoliv subjekt, že doménové jméno, registrované pod .eu TLD, je shodné nebo zaměnitelné s označením, k němuž tento má takové právo, které je chráněné vnitrostátním právem některého členského státu nebo právem

¹⁵ Článek 22 Pravidel pro období Sunrise

¹⁶ Článek 12 Pravidel registrace doménového jména .eu

¹⁷ Pravidla pro řešení sporů o domény .eu - část B, článek 11, písm. c)

Společenství (dále jen chráněné označení, podrobnosti viz výše), může se domáhat nápravy této skutečnosti v rámci ADR.

Pro úspěch ve věci je nicméně zapotřebí, aby žalující stranou bylo doloženo (s určitou odchylkou v případě, kdy je žalující stranou tvrzen nedostatek oprávněného zájmu držitele, nebo je zlá víra držitele doménového jména spatřována v jeho neužívání), za současného splnění ostatních požadavků stanovených v Pravidlech pro řešení sporů, že:

- a) doménové jméno je shodné nebo zaměnitelné s výše zmíněným chráněným označením a že toto doménové jméno buď
- b) bylo zaregistrováno Žalovanou stranou bez oprávnění nebo bez oprávněného zájmu, nebo
- c) toto doménové jméno bylo registrováno nebo je užíváno ve zlé víře

Tyto tři body tedy tvoří jakési hlavní elementy, pokud jde o ochranu práv třetích osob. Shodnost nebo zaměnitelnost doménového jména s chráněným označením musí být dána vždy a, v případě, má-li žalobce dosáhnout úspěchu ve věci, musí být vždy doprovázena alespoň jedním z dalších dvou elementů, které jsou formulovány alternativně.

Shodnost nebo zaměnitelnost není v Nařízeních ani Pravidlech definována. Zatímco shoda doménového jména s chráněným označením nebude v praxi pravděpodobně činit problémy, tak v případě zaměnitelnosti lze teoreticky rozlišit následující případy, kdy doménové jméno splňuje tuto podmínku, a které zároveň dokládají vynalézavost doménových pirátů:

- a) doménové jméno je složeno z chráněného označení a jiných číslic, písmen nebo výrazů – např. „myneckermann.eu“, „airfranceonline.eu“
- b) doménové jméno je nesprávným, popř. fonetickým přepisem chráněného označení – např. „googles.eu“, „sonyericson.eu“
- c) doménové jméno má podobu, která zneužívá možnosti přepsání se uživatele internetu – typicky „wwwaudi.eu“, aj.

Oprávněný zájem na doménovém jménu, tedy skutečnost která, v případě že bude držitel doménového jména čelit ADR žalobě, může významě ovlivnit rozhodnutí v jeho prospěch, může být demonstrován následujícími skutečnostmi, tedy zejména prokázáním, že:

- a) již před jakýmkoliv upozorněním na možnost řešení sporu v rámci ADR žalovaná strana používala doménové jméno nebo jméno jemu odpovídající ve spojení s nabídkou zboží nebo služeb, nebo k tomuto prokazatelně prováděla přípravy, nebo
- b) žalovaná strana je pod doménovým jménem obecně známa, nebo
- c) žalovaná strana využívá doménové jméno oprávněně a k neobchodním nebo poctivým účelům (fair use), aniž by jejím záměrem bylo uvést v omyl spotřebitele nebo poškodit pověst označení, chráněného vnitrostátním nebo Komunitárním právem

S tímto elementem jsou spojeny závažné otázky týkající se důkazního břemene. Chce-li žalující strana uspět ve věci s využitím tohoto elementu, je po ní v podstatě požadováno prokázání negativních skutečností. V ADR rozhodnutích lze potom vyzorovat tři hlavní způsoby řešení takových situací, od striktního požadavku kladeného na žalující stranu, aby doložila takové chování držitele bez dalšího¹⁸, až po situace, kdy je tacite předpokládáno, že důkazy jí z tohoto bodu alespoň částečně vyvíňující, by měla přinést žalovaná strana¹⁹. Střední cestou volenou rozhodci, je potom přesun důkazního břemene z žalobce na žalovaného za splnění určitých podmínek²⁰ (více viz závěrečná část této práce).

Konečně pokud jde o tzv. třetí element, tak zejména následující skutečnost mohou pro účely ADR dokazovat, že doménové jméno bylo registrováno nebo je užíváno ve zlé víře:

- a) z okolností je zřejmé, že doménové jméno bylo registrováno nebo získáno především s cílem jeho dalšího prodeje, pronájmu, nebo jiného převodu držiteli chráněného označení nebo veřejnému subjektu, nebo

¹⁸ ADR řízení č. 01250

¹⁹ ADR řízení č. 00568

²⁰ ADR řízení č. 01304

- b) doménové jméno bylo registrováno za účelem zabránit držiteli chráněného označení, aby takové označení použil v rámci odpovídajícího doménového jména, pokud:
- je zřejmé, že se žalovaná strana dopouští takového jednání opakovaně, nebo
 - doménové jméno nebylo řádně používáno po dobu alespoň dvou let od data registrace, nebo
 - držitel doménového jména ve lhůtě 6 měsíců od zahájení řízení ADR nezačal řádně užívat takové doménové jméno, ačkoliv prohlásil, že tak učiní
- c) doménové jméno bylo registrováno především za účelem narušení hospodářské činnosti soutěžitele, nebo
- d) doménové jméno bylo použito záměrně a za účelem dosažení zisku k přilákání uživatelů internetu na webovou stránku držitele, popř. jinou stránku v síti internet, a to vytvořením možnosti záměny s chráněným označením, kde taková možnost záměny vzniká ohledně zdroje, financování, příbuzenství nebo podpory webové stránky nebo umístění, produktu či služby na příslušné webové stránce nebo pozice žalované strany, nebo
- e) doménové jméno je osobním jménem a neexistuje žádná prokazatelná souvislost mezi žalovanou stranou a takovým doménovým jménem

V případě řízení ADR proti držiteli doménového jména může být žalobním nárokem zrušení registrace doménového jména, popřípadě, splňuje-li žalující strana všeobecné podmínky způsobilosti k registraci dle Nařízení (ES) 733/2002, lze žádat převod sporného doménového jména na žalobce.

Naopak v případě, kdy rozhodce, po zvážení podání, dospěje k závěru, že žalobní návrh nebyl podán v dobré víře, v rozhodnutí uvede, že žalobní návrh nebyl podán v dobré víře a představuje zneužití tohoto řízení.²¹

Celé řízení ADR probíhá prostřednictvím tzv. on-line platformy²², což znamená, že jak žalobní návrh, tak odpověď žalované strany a posléze i rozhodnutí, jsou komunikována skrze webové rozhraní a celé řízení probíhá v zásadě bez osobní přítomnosti stran a rozhodců. Elektronická podání nicméně musela původně být

²¹ Pravidla pro řešení sporů o domény .eu – část B, článek 12, písm. h)

²² www.adr.eu

doplněna podáním v listinné podobě, nicméně v současnosti platí, že použitím zaručeného elektronického podpisu²³ může být nahrazena povinnost stran sporu zaslat příslušné dokumenty v tištěné formě. V takovém případě je zároveň poskytnuta sleva ve výši 10 % ADR poplatku.

Řízení ADR je zpoplatněno, výše poplatků se řídí stranami požadovaným počtem rozhodců, když v ADR řízení může rozhodovat jednočlenný nebo tříčlenný panel, a dále počtem doménových jmen, jejichž registrace byla napadena.

Výše poplatků je poměrně citelná. V době psaní této práce byl poplatek 1665 EUR při výběru rozhodování sporu o jedno nebo dvě doménová jména, s volbou rozhodování sporu jedním rozhodcem, tedy „nejekonomičtější“ myslitelná varianta. V případě volby 3 členného panelu činí potom poplatek 3339 EUR.

Ve spojení s faktem, že registrace doménového jména .eu stojí dnes necelých 10 EUR, považují někteří autoři²⁴, včetně mě, tento fakt za „achillovu patu“ celého ADR řízení. V praxi jsou totiž myslitelné situace, kdy doménový spekulant registruje velké množství doménových jmen, která potom nabízí třetím osobám za zlomek ceny, kterou by tyto musely vynaložit na „pouhý pokus“ o získání doménového jména pořadem práva. Rozhodování takového „kupce“ může být poté jistě ovlivněno i faktem, že podle pravidel ADR, strana neúspěšná ve sporu není povinna nahradit úspěšné straně náklady řízení.

Možnou náplastí na výše zmíněnou „bolístku“, je rychlost vydání rozhodnutí. Průměrná délka řízení ADR, od podání žalobního návrhu do případného převodu doménového jména, je přibližně 70 dnů, když řízení samotné trvá průměrně 40 dní, ke kterým je nutné přičíst lhůtu 30ti dnů, v níž žalovaná strana může zahájit soudní řízení u příslušného soudu.²⁵ Nutno zdůraznit, že v takovém případě nelze v žádném případě hovořit o opravném prostředku, protože celý spor bude projednán od počátku znovu.

²³ jak je definován Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES

²⁴ www.pravoit.cz (1.10.2007) – Mgr. Lukáš Mokřý, Eurid pozastavil 10000 domén .eu pro cybersquatting

²⁵ www.eurid.eu

3.4.4 Možnost zákroku EURidu – pozastavení, blokace a anulace doménového jména

Rejstřík (EURid) má poměrně širokou možnost pozastavit, zablokovat nebo anulovat (tzn. zrušit jejich registraci) doménová jména.

Pozastavení a zablokování doménového jména má v zásadě stejné účinky. V obou případech se jedná o omezení převoditelnosti a užívání doménového jména. Odlišnost lze pravděpodobně spatřovat v impulsu, který vede k popsanému následku, když v případě „pozastavení“ jde především o reakci na iniciativu držitele doménového jména (nebo Rejstříku²⁶), zatímco „blokace“ může být buďto důsledkem rozhodnutí národního soudu o „závadnosti“ doménového jména²⁷, nebo odrazem probíhajícího řízení ADR, či soudního řízení, jejichž předmětem by bylo takové doménové jméno.

Dále k „blokaci“ dojde v rámci postupu, v rámci něž Rejstřík může doménové jméno zrušit na základě vlastní úvahy (viz dále)²⁸. Nad blokací se tedy, na rozdíl od pozastavení, vždy bude vznášet minimálně hrozba anulace registrace doménového jména.

Můžeme rozlišit obligatorní a fakultativní postupy, vedoucí k výše zmíněným následkům.

Rejstřík obligatorně pozastaví doménové jméno:

- a) na dobu 40ti dnů od chvíle, kdy Rejstřík obdrží, prostřednictvím registrátora, požadavek na zrušení doménového jména od držitele, nebo
- b) v případě, že požádal jeho držitele o změnu Registrátora, byla-li mezi tímto a Rejstříkem ukončena smlouva²⁹

Rejstřík obligatorně zablokuje doménové jméno:

- a) pokud takové doménové jméno je soudem některého členského státu označeno za hanlivé, rasistické nebo odporující veřejnému pořádku, a to až do

²⁶ Podmínky registrace doménového jména .eu, Část 9. odst. 1

²⁷ Článek 18 Nařízení (EC) 874/2004

²⁸ Pravidla registrace doménového jména .eu, Část 12

²⁹ Podmínky registrace doménového jména .eu, Část 9. odst. 1

oznámení konečného rozhodnutí Rejstříku, na jehož základě případně dojde k anulaci a k vyřazení z možnosti registrace takového pojmu jako doménového jména, nebo

- b) na základě probíhajícího řízení ADR nebo soudního řízení, do skončení řízení a oznámení rozhodnutí
- c) v rámci procesu vedoucího k anulaci doménového jména, v rámci něžž Rejstřík může doménové jméno zrušit na základě vlastní úvahy³⁰

Konečně Rejstřík bude povinen anulovat jakékoliv doménové jméno na základě rozhodnutí vzešlého z řízení ADR nebo soudního řízení.

Fakultativní anulace registrace doménového jména Rejstříkem je potom možná pouze z těchto důvodů:

- a) existuje nesplacená pohledávka vůči Rejstříku a její výše je značná, nebo
- b) držitel nespĺňuje obecná kritéria způsobilosti, nebo
- c) držitel porušil pravidla registrace

Právě takováto fakultativní anulace může mít značný význam z hlediska aktivní ochrany práv třetích osob v rámci registrací a užívání doménových jmen .eu. Zároveň, vzhledem k možnosti vcelku zásadního dopadu na držitele doménového jména, jsou stanovena striktní pravidla pro tento postup.

Rejstřík je povinen, a to nejméně 14 dnů před anulací doménového jména, oznámit e-mailem držiteli doménového jména nebo registrátorovi téhož, tento záměr a umožnit jim, v případě, že to je možné, nápravu vytykánych nedostatků. Pokud po takové výzvě náprava zjednána nebude, je rejstřík oprávněn registraci doménového jména anulovat.

Významný je dále fakt, že již od chvíle, kdy bylo výše zmíněné oznámení provedeno, je Rejstřík oprávněn k blokaci doménových jmen, jichž se vytykáne nedostatky nějakým způsobem dotýkají.³¹

³⁰ Pravidla registrace doménového jména .eu, Část 12

³¹ Pravidla registrace doménového jména .eu, Část 12, odst. 3

Jako příklad z praxe, demonstrující možné dopady tohoto ustanovení, může posloužit případ ze září roku 2007, kdy EURid pozastavil více než 10.000 doménových jmen, která si registrovala Zheng Qingyin, údajný rezident Velké Británie. Z těchto doménových jmen stojí za zmínku např. a-cappella.eu, a-drive.eu, abctranslations.eu, britishsafetycouncil.eu, brittas.eu, capital-bank.eu, castell-bank.eu, ge-money-bank.eu, gls-bank.eu, grondbank.eu, hqbank.eu, hsbcpriatebank.eu, iombank.eu

Registrována byla doménová jména různých kategorií, příjmení, obchodní názvy i obecné termíny. Společným jmenovatelem těchto registrací byla skutečnost, že tyto byly provedeny skrze čínské registrátory doménových jmen .eu. V mnoha případech byly registrace těchto doménových jmen napadeny držiteli přednostních práv – lze se dokonce setkat s informacemi, že Zheng Qingyin byla nejvíce žalovanou fyzickou osobou v rámci ADR systému. EURid zároveň obdržel značné množství stížností, které v tomto případě podporovaly závěr o zjevné piraterii. EURid proto tuto ženu vyzval k doložení domicilu v rámci EU a doménová jména zablokoval. Současně zahájil soudní řízení s cílem objasnit, zda tato žena splňuje požadavky na způsobilost být držitelem doménového jména .eu dle Nařízení (EC) 733/2002. V době psaní této práce již nebyla výše uvedená doménová jména touto osobou registrovaná, takže lze uzavřít, že postup EURidu byl v tomto případě úspěšný.

3.4.5 Soudní ochrana

Výsledek případného řízení ADR je pro strany závazný, nicméně ve lhůtě 30ti dnů od oznámení takového výsledku, může kterákoliv strana zahájit soudní řízení u příslušného národního soudu. V takovém případě se nejedná o druh opravného prostředku, nýbrž o zcela nové projednání sporu.

Zatímco žalovaná strana (držitel doménového jména nebo EURid) má povinnost účasti v případném řízení ADR zahájeném proti ní, v případě žalující strany jde o možnost. Má tedy možnost volby mezi řízením ADR a soudním řízením zahájeném ve vzájemné jurisdikci.

- 8) Příslušnost soudu je určena tak, že příslušný je soud dle tzv. vzájemné jurisdikce. Vzájemnou jurisdikcí je potom v Pravidlech pro řešení sporů o domény .eu rozuměna příslušnost soudu podle:
- a) hlavního místa podnikání registrátora za podmínky, že se žalovaná strana v registrační smlouvě podřídila takové jurisdikci pro účely řešení sporů vyplývajících z užívání doménového jména, pokud se takto určený soud nachází na území EU, nebo
 - b) adresy žalované strany uvedené u doménového jména v databázi WHOIS v době, kdy žalující strana podává žalobní návrh, nebo
 - c) v případě jakéhokoliv sporu, neshody nebo nároku mezi EURidem a držitelem anebo žadatelem jsou výhradně příslušné soudy v Bruselu (Belgie)

3.5 Stručné porovnání ochrany práv třetích osob v případě doménových jmen .eu s UDRP a českou právní úpravou

Zrekapitulujme si, za jakých podmínek a v jakém rozsahu jsou chráněna práva třetích osob v případě doménových jmen .eu. Registrace doménového jména .eu může být zrušena tehdy,

- a) je-li toto shodné nebo zaměnitelné s názvem, jménem, popř. označením (tedy nějakým pojmem, anglický výraz „name“), které je chráněné právem některého členského státu nebo právem Společenství (tedy poměrně široké spektrum – viz 3.3 výše), a to za splnění alespoň jedné ze dvou následujících podmínek
- b) jako doménové jméno byl registrován název, jméno, popř. označení, ke kterému aktuální držitel nemá žádné oprávnění ani oprávněný zájem na něm, nebo
- c) doménové jméno bylo registrováno nebo je užíváno ve zlé víře

Jak bylo již výše uvedeno, lze tedy hovořit o třech základních elementech, kdy prvním takovým elementem je shoda nebo zaměnitelnost s chráněným označením, ke kterému musí přistoupit alternativně alespoň jeden z elementů uvedených sub b) a c). Pro následující porovnání je důležité upozornit také na fakt, že v případě sub c) jde o dvě podmínky stanovené alternativně.

3.5.1 Rozsah ochrany v případě gTLD dle UDRP (Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy)

V případě generických domén – gTLD, se spory týkající se doménových jmen v rámci nich registrovaných, řídí dvěma dokumenty, vydanými organizací ICANN. Jedná se o Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy (UDRP) a Rules for UDRP. Oba dokumenty byly vydány 26. srpna 1999.

Na základě těchto norem, jimž se každý držitel podřizuje při registraci doménového jména gTLD, je takový držitel povinen se podrobit případnému rozhodčímu řízení, zahájenému u některého z rozhodčích center akreditovaných ICANNem. Jedná se o centra WIPO, NAF, Asian Domain Name Dispute Resolution Center a od ledna roku 2009 tyto služby nově poskytuje také Rozhodčí soud při Hospodářské a Agrární komoře se sídlem v Praze.

UDRP podobně jako Nařízení (EC) 874/2004 rozeznává tři elementy, jimiž v tomto případě jsou:

- a) shoda nebo zaměnitelnost doménového jména s ochrannou známkou a
- b) nedostatek oprávnění nebo oprávněného zájmu k takovému doménovému jménu a
- c) zlá víra držitele při registraci a užívání doménového jména

V případě UDRP musí být, v případě chce-li se stěžovatel domoci rozporovaného doménového jména, prokázány všechny tři tyto elementy. Splněny musí být i obě podmínky třetího elementu, jehož ustanovení je kumulativní.

Rozdíl oproti ochraně doménových jmen .eu tedy spočívá v přísnějším požadavku na prokázání „nekalého“ chování držitele a dále ve skutečnosti, že UDRP chrání podstatně užší okruh práv třetích osob, než je tomu v případě Nařízení 874/2004. Ochrana je explicitě přiznána pouze právům k ochranným známkám, když toto poměrně striktní omezení poněkud uvolňují rozhodci UDRP ve své rozhodovací praxi.

Plná ochrana je přiznána právům k ochranným známkám a to jak registrovaným, tak k tzv. „Common law ochranným známkám“ i všeobecně známým ochranným známkám.

Zeměpisná označení, včetně názvů měst, jsou chráněna pouze v těch případech, podaří-li se žalující straně prokázat, že takové označení používá jako ochrannou známku. Prakticky toho lze docílit jen v těch případech, je-li zeměpisný význam názvu potlačen a takové označení se stane všeobecně známé pro označení zboží a služeb, způsobem odlišujícím jej od zboží a služeb ostatních soutěžitelů.³²

Pokud jde o jména osob, popř. jiné názvy, tak takové mohou být chráněny opět pouze s odkazem na neregistrované, popř. registrované ochranné známky. Tak v případě, je-li jméno užíváno v rámci prodeje nebo obchodu, může nastat situace, že bude požívat ochrany obdobně jako ochranné známky.³³

Oproti doménovým jménům .eu je tedy v případě UDRP ochrana poskytovaná právům třetích osob zřetelně užší, a to ve dvou směrech. Předně se ochrana týká v podstatě pouze práv k ochranným známkám, kdy teprve skrze taková práva je za určitých podmínek ochrana poskytována i jiným označením. Nutnost prokázání všech tří výše zmíněných elementů pro zdar ve věci rovněž zužuje šanci domoci se „svého“ doménového jména.

3.5.2 Rozsah ochrany v případě domény .cz dle Pravidel registrace doménových jmen v ccTLD .cz

Pokud jde o ccTLD d .cz, tak pravidla pro registraci a práva a povinnosti držitelů doménových jmen pod touto doménou registrovaných, jsou upravena v Pravidlech registrace doménových jmen v ccTLD .cz a v Pravidlech alternativního řešení sporů, vydanými sdružením CZ.NIC, z.s.p.o., správcem této národní domény.

³² Rozhodnutí WIPO D2002-0754.

³³ Rozhodnutí WIPO D2000-0210, Julia Fiona Roberts vs. Russell Boyd.

Rozsah a způsob ochrany práv třetích osob je potom v těchto pravidlech vymezen následovně. V Článku 13.1. Pravidel registrace je stanoveno, že „držitel doménového jména bere na vědomí, že doménové jméno, jeho registrace nebo užívání mohou porušovat práva třetích osob k jiným doménovým jménům, ochranným známkám, obchodním značkám, jménům, obchodním firmám, nebo právní předpisy týkající se nekalé soutěže, ochrany osobnosti, apod.“

Rozsah ochrany těchto práv (resp. skutkové podstaty zakládající jejich porušení), potom vyplývá ze zvláštních zákonů, jimiž jsou tato práva upravena.

V článku 16.1. Pravidel registrace je dále stanoveno, že pokud se sporné strany (tedy držitel doménového jména a subjekt tvrdící, že jeho právo bylo porušeno) nedohodnou na smírném řešení sporu (které by mělo být prioritní), mají plnou volnost vyřešit svůj spor v rámci platných právních předpisů, tedy prostřednictvím rozhodčího řízení nebo obecných soudů. Článek 16.3. potom stanoví, že držitel doménového jména činí rozhodčí veřejnou nabídku v souladu s Pravidly alternativního řešení sporů.

Dle této rozhodčí veřejné nabídky, se držitel neodvolatelně veřejně podrobuje pravomoci Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR, pokud třetí osoba písemně projeví vůči držiteli vůli podrobit se pravomoci tohoto rozhodčího soudu v dané věci, zejména tím, že písemně zahájí takový spor u tohoto soudu. Třetí osoba má tedy právo volby mezi rozhodčím řízením a žalobou podanou u obecného soudu. V případě, že zvolí rozhodčí řízení, má držitel doménového jména povinnost se takovému rozhodčímu řízení podrobit.

Nutno dodat, že někteří autoři zpochybňují soulad takového řešení s právním řádem a poukazují dále na fakt, že splnění povinnosti „podrobit se“ držitelem doménového jména je jen obtížně vymahatelné.

V rámci ccTLD .cz je tedy použit poněkud odlišný způsob určení práv třetích osob, která by mohla být registrací nebo užíváním doménového jména porušena a jejich ochrany, než v případě gTLD a .eu TLD. Zvolena byla metoda demonstrativního výčtu práv, která by případně registrací doménového jména mohla být porušena, spolu s obecným odkazem na právní předpisy tato práva chránící (popř. nějaká chování

zakazující) a na možnost řešení případného sporu v rozhodčím řízení nebo prostřednictvím obecných soudů.

Ve výsledku bude, ve valné většině případů, postavení držitele doménového jména .cz nicméně podobné postavení držitele doménového jména .eu, pokud jde řešení kolizí takových doménových jmen s „chráněnými označeními“, popř. jejich používání v rozporu s dobrými mravy nebo nekalosoutěžně.

3.6. Kategorizace rozhodnutí ADR a rozbor vybraných rozhodnutí

Ke kolizím doménových jmen s právy třetích osob může docházet v důsledku samotné registrace doménových jmen, v důsledku jejich užívání, neužívání, popř. v důsledku kombinace obou způsobů. Pravidla pro řešení takových kolizí, včetně norem pro posouzení takových kolizních situací, která jsou obsažena jak v obou relevantních Nařízeních, tak v normách na ně navazujících (viz výše), jsou dále upřesňována v rozhodovací praxi rozhodců ADR.

Byť takováto rozhodnutí jsou závazná pouze „inter partes“, tzn. nemají povahu precedentů, jednotliví rozhodci se na rozhodnutí svých „kolegů“ často odvolávají a používají je na podporu své argumentace. Nejenom tento fakt podtrhuje důležitost nálezů učiněných v rámci ADR.

Následující, mnou vytvořená klasifikace těchto nálezů, by měla reflektovat ty oblasti právní úpravy, které se ukazují být spornými a kde se rozhodovací autonomie jednotlivých rozhodců (případně 3-členných senátů) uplatňuje nejvíce.

3.6.1 Rozhodnutí ADR vztahující se k období Sunrise

V období Sunrise, byly nejčastěji řešenými spory ty spory neúspěšných žadatelů o registraci vůči EURidu, které se týkaly především otázek přednosti při registraci, zlé víry při registraci, námitek přílišné formálnosti přezkoumávání žádostí a důkazů je podporující a v neposlední řadě spory týkající se přepisu zvláštních znaků, obsažených v chráněném označení, do doménových jmen.

V rámci tohoto období mohl kterýkoliv subjekt napadnout rozhodnutí EURidu a požadovat jeho anulaci, případně připsání doménového jména své osobě (za podmínky, že splňoval požadavky kladené na držitele a že byl nejbližší následujícím žadatelem v pořadí).

Jen pro úplnost je třeba dodat, že období Sunrise trvalo od 7. prosince 2005 do 6. dubna 2006. Tento údaj je podle mě důležitý pro pochopení těch argumentací, ve kterých je poukazováno na registraci ochranných známek (především Benelux trademarks) třeba i pouhých několik dní před začátkem Sunrise period.

3.6.1.1 Pořadí podání žádosti o registraci vs. „lepší“ přednostní práva

V této skupině rozhodnutí byla rozhodci řešena otázka, zdali v rámci Sunrise period existovala povinnost EURidu hodnotit přednostní práva nejenom kvantitativně, tedy zda žadatelem byly splněny formální předpoklady k registraci doménového jména, ale i kvalitativně. Tzn. jestli byl EURid povinen vážit, zda konkrétní přednostní právo opravňuje žadatele k registraci daného doménového jména, popř. zda nějaký jiný subjekt nemá „lepší“ oprávnění.

ADR rozhodnutí č. 02879 – gema.eu (GEMA - Gesellschaft für musik. Auff. und mech. Vervielf.rechte, Dipl.-Oec. Rainer Hilpert vs. EURid)

Rozhodnutí dobře demonstrující tento okruh sporů se týkalo registrace doménového jména „gema.eu“. V tomto případě žalující strana napadla EURid, resp. jeho rozhodnutí registrovat výše zmíněné doménové jméno v rámci Sunrise period.

Držitel, který uspěl se svou žádostí o registraci, tuto opíral o slovinskou ochrannou známku „GEMA“.

Žalující strana tvrdila, že její přednostní práva, zahrnující název podniku, několik německých ochranných známek i ochranné známky Společenství, jí poskytují lepší postavení, než žadateli o doménové jméno, který vlastní pouze slovinskou ochrannou známku. Dále tvrdila, že název žadatele nemá žádnou spojitost s ochrannou známkou „GEMA“ a že žádost o registraci byla učiněna ve zlé víře.

Rozhodce odůvodnil své rozhodnutí tomuto žalobnímu nároku nevyhovět v podstatě následovně:

- 1) Přednostním právem („prior right“), tak jak je vymezeno v Článku 10(1) Nařízení (EC) 874/2004, musí být rozuměno jakékoliv takové právo, které existovalo v den zahájení „Sunrise period“. Smyslem termínu „přednostní právo“, je vymezit postavení subjektů privilegovaných registrovat si doménová jména v rámci Sunrise, a to vůči subjektům, které se v rámci tohoto období o registraci ucházet nemohly.
- 2) Nařízení nestanoví jakoukoliv prioritu mezi jednotlivými přednostními právy. Není tedy podstatné, jde-li o starší nebo známější přednostní práva, nebo vlastní-li někdo větší množství takových práv. Nařízení naopak výslovně stanoví, že při konkurenci takto vymezených přednostních práv se uplatní princip „first come first serve“, a proto je v tomto ohledu podstatná pouze doba podání žádosti o registraci doménového jména.
- 3) V období postupné registrace může být rozhodnutí rejstříku registrovat doménové jméno založeno pouze na zhodnocení, jestli žadatel řádně a včas prokázal své přednostní právo.
- 4) Neexistuje žádný zákonný podklad pro odmítnutí registrace doménového jména z důvodů spekulativního chování žadatele, popř. jeho chování ve zlé víře. Z toho důvodu musí být jakýkoliv žalobní návrh takovou registraci napadající podán vůči držiteli doménového jména, nikoliv proti Rejstříku.

3.6.1.2 Zlá víra v období Sunrise

Pokud jde o ADR rozhodnutí, ve kterých je poukazováno na zlou víru žadatele o registraci doménového jména v období Sunrise, je třeba říci, že podobně jako ve výše zmíněné oblasti, měli rozhodci obdobně odmítavý postoj k tvrzení, že taková rozhodnutí EURidu o registraci jsou v rozporu s Nařízením (EC 733/2002 a EC 874/2004).

Následující případ jsem vybral zejména kvůli názorné ilustraci faktu, že zatímco žaloby proti rozhodnutím EURidu byly v tomto směru neúspěšné, v případě následného podání žalobního návrhu proti držiteli doménového jména mohl být výsledek opačný³⁴.

ADR rozhodnutí č. 01209 – formula1.eu (Formula One Licensing BV vs. EURid)

Žadatel o doménové jméno, společnost Dating.nl B.V., podala žádost o registraci ochranné známky „formula1“ (Benelux word trademark) dne 28. listopadu 2005, a tato byla registrována následující den, tedy 29. listopadu 2005, tj. pouhý týden před zahájením období Sunrise.

Žádost o registraci doménového jména reflektující takto získanou ochrannou známku byla podána dne 7. prosince 2005 v 11:02:18 a tato žádost byla následně EURidem akceptována.

Žalující strana tvrdila zejména následující. Předně, že žadatel zneužil „rychlou“ registraci ochranné známky (Benelux expedited registration) „formula1“, že registrátor se k tomuto žadateli choval preferenčně a konečně že registrace byla ze strany žadatele zneužívající a spekulativní ve smyslu článků 21 a 22 Nařízení 874/2004.

EURid ve své odpovědi na tento žalobní návrh odkazoval na články 10 (1) a 22 (1), 5 (2), 14 (2), 14 (10), 14.7 a 22 (1) a) a b) Nařízení (EC) 874/2004, na základě nichž by měla být žaloba zamítnuta.

³⁴ Viz pokračování sporu - ADR rozhodnutí č. 04033 – formula1.eu (Formula One Licensing BV vs. Dating.nl BV), v části 3.6.2.3 této práce.

Rozhodce po rekapitulaci pravidel registrace vztahujících se k tomuto sporu vyslovil, že:

- 1) EURid nemá žádnou pravomoc hodnotit platnost (validitu) ochranných známek
- 2) Registrátor je povinen zpracovávat žádosti o doménová jména v chronologickém pořadí, podle doby jejich přijetí (článek 5 (2) Nařízení), nicméně plnění této jeho povinnosti je podřízeno smlouvě mezi registrátorem a žadatelem o doménové jméno a EURid nemá žádnou pravomoc toto přezkoumávat.
- 3) Rozhodnutí EURidu nemůže být napadeno s odkazem na spekulativní a zneužívající registraci doménového jména žadatelem. Spor na základě takového tvrzení lze vznést pouze vůči držiteli doménového jména³⁵.

Z těchto důvodů byl i tento tento žalobní návrh odmítnut.

3.6.1.3 Formální vs. věcné přezkoumání žádosti o registraci v období Sunrise

V této skupině sporů se jednalo především o výklad těch ustanovení Nařízení (EC) 874/2004 a Pravidel pro období Sunrise, která upravovala postup ověřovatele v této fázi registrací doménových jmen.

Konkrétně šlo o výklad Článku 14 Nařízení a dále zejména části 21 odst. 3 Pravidel pro období Sunrise, který zní následovně: „Ověřovatel není povinen provádět vlastní zkoumání okolností Žádosti, uplatňovaného Přednostního práva a předložených Písemných důkazů, ale může tak dle svého výhradního uvážení učinit“.

V mnoha případech byla žalovanou stranou vytýkána nulová aktivita ověřovatele v případech, kde mohla snadno odstranit pochybnosti týkající se oprávněnosti žádosti.

³⁵ Viz. strana 60 této práce - ADR rozhodnutí č. 04033.

ADR rozhodnutí č. 00253 – schoeller.eu (Ernst Schoeller GmbH + Co. KG vs. EURid)

Podstatou tohoto sporu bylo rozhodnutí Rejstříku, kterým tento odmítl registrovat doménové jméno „schoeller.eu“, ačkoliv žalující strana byla prvním žadatelem v pořadí a svou žádost o toto doménové jméno podložila včas podanými důkazy o vlastnictví ochranné známky Společenství.

Důvodem odmítnutí žádosti o registraci byl nesoulad mezi údaji v žádosti a údaji o majiteli ochranné známky v dokumentech toto osvědčujících. Konkrétně se jednalo o nesoulad jména žadatele o registraci doménového jména a vlastníka přednostního práva, když jako žadatel o registraci byla uvedena společnost „Ernst Schoeller GmbH & Co KG“, zatímco v dokumentech prokazujících vlastnictví ochranné známky to byla společnost „Ernst Schoeller Waeschenfabriken GmbH & Co KG“. Kromě toho existoval také nesoulad v adrese společnosti na žádosti a v těchto dokumentech (stejně město, jiná ulice).

Žalobcem bylo v tomto řízení prokázáno, že ke zkrácení jména žadatele došlo v důsledku technického omezení na straně příslušného registrátora doménových jmen, které spočívalo v nemožnosti uvést v online formuláři název společnosti delší než 30 znaků.

Rozhodce zrušil rozhodnutí Rejstříku o odmítnutí žádosti a nařídil přidělení doménového jména žalující straně. Odůvodnění tohoto jeho rozhodnutí bylo v hlavních bodech následující:

1) I když článek 21 odst. 3 Pravidel pro období Sunrise stanoví, že ověřovatele má možnost zkoumat podané žádosti, důkazy a přednostní práva dle vlastního uvážení, je základním principem spravedlnosti, že v případě udělení oprávnění k takové volné úvaze, neměla by tato znamenat, že ten jemuž byla taková možnost udělena, jí může využívat zcela libovolně („the Validation Agent is not exempted from the requirement to act reasonably“).

2) V tomto konkrétním případě ověřovatel mohl snadno rozptýlit pochybnosti o identitě držitele přednostního práva, týkající se lehce změněného názvu a jiné adresy a tyto pochybnosti mohly být rozptýleny s vynaložením minimálního úsilí.

ADR rozhodnutí č. 01695 – vandijk.eu (Van Dijk Educatie B.V. vs. EURid)

Zatímco v rozhodnutí týkajícím se doménového jména „schoeller.eu“, bylo žalobci vyhověno, rozhodnutí EURidu nepřidělit doménové jméno bylo zrušeno a doména byla žalobci připsána, v případě sporu týkající ho se nepřidělení domény „vandijk.eu“ rozhodce dospěl k opačnému stanovisku – žalující straně nevyhověl.

V tomto případě registrátor žalující strany podal žádost o registraci doménového jména „vandijk.eu“. Tuto žádost nicméně podal jménem společnosti „Van Dijk Studieboeken B.V.“ a podložil ji výpisem z registru ochranných známek, ve kterém byl jako vlastník ochranné známky „VAN DIJK“ sice uveden „Van Dijk Studieboeken B.V.“, nicméně tento dokument obsahoval také poznámku o tom, že známka byla převedena na společnost „Van Dijk Educatie B.V.“, žalobce v tomto sporu. Adresa obou společností byla stejná.

Rozhodnutí žalobnímu návrhu nevyhovět bylo odůvodněno následovně:

1) Název společnosti žadatele o doménové jméno nebyl v tomto případě pouze kratší nebo delší než název společnosti uvedené v důkazech o přednostním právu. Kvůli rozdílným slovům tvořícím částí těchto jmen („Studieboeken“ a „Educatie“) nebylo možné jeden nebo druhý takový název pokládat za zkrácený název druhého. V dnešní době je celkem běžné, že názvy různých právních subjektů obsahují stejný základ (v tomto případě „Van Dijk“) a tyto subjekty mají i stejnou adresu. I kdyby se jednalo o, nějakým způsobem, propojené společnosti, šlo by (nejčastěji) o rozdílné právní subjekty. Na základě těchto možných vysvětlení proto nebylo možné jednoduše konstatovat, že se v tomto případě jedná o pouhé přepsání se („clerical mistake“).

2) Dále bylo vysloveno, že mezi podáním žádosti o registraci (7.12.2005) a odesláním důkazů prokazujících přednostní právo (10.1.2006) měl žalobce dostatek času k tomu, aby zkontroloval kontaktní údaje uvedené jeho registrátorem v on-line žádosti a že tedy

mohl důkazy doplnit o takové, které by dostatečně prokázali, že „Van Dijk Educatie B.V.” a „Van Dijk Studieboeken B.V.“ jsou ve skutečnosti jedna a tatáž entita. Zatímco jiní žadatelé vynaložili úsilí (a prostředky) na to, aby vyhověli požadavkům kladeným na ně Pravidly pro období Sunrise, žalobce toto neučinil.

3) Kdyby ověřovatel měl povinnost a nikoliv jen možnost volné úvahy ohledně dalšího prověřování, tak v případech jako je tento, by takový požadavek znamenal podstatné zvýšení nákladů na období Sunrise (finančních i časových). Z takové situace by sice někteří žadatelé (jako žalobce) mohli těžit, toto by však bylo na úkor valné většiny ostatních žadatelů o doménová jména v tomto období, kteří se svými žádostmi plně vyhověli Pravidlům pro období Sunrise.

Na základě těchto zjištění, bylo (dle rozhodce) rozhodnutí ověřovatele nevynakládat dodatečné úsilí na ověření poskytnutých důkazů učiněno správně.

3.6.1.4 Zvláštní znaky a jejich promítnutí do doménového jména

Jak již bylo popsáno výše, doménové jméno se, do prosince 2009 bezvýjimečně (od prosince 2009 bude povolena registrace doménových jmen obsahujících i jiné znaky, tzv. IDNs – Internationalized Domain Names), může skládat pouze z povolených znaků.

Těmi jsou písmena „a“ – „z“, číslice „0“ – „9“ a s určitými omezeními spojovník („-“). Nastala proto otázka, jakým způsobem řešit situace, kdy pojem ohledně kterého bylo tvrzeno přednostní právo obsahoval mezery, interpunkci, nebo tzv. speciální znaky (~, @, #, \$, &, %, ^, +, *, (,), apod.), za současného splnění požadavku registrace celého takového chráněného pojmu (článek 10 odst. 2 Nařízení 874/2004 – „identity rule“).

Nařízení (EC) 874/2004 ve svém Článku 11 stanoví, že v případě, kdy název („name“) ke kterému je uplatňováno přednostní právo obsahuje speciální znaky, mezery nebo interpunkci, tyto mají být v korespondujícím doménovém jméně vypuštěny, nahrazeny spojovníkem, nebo, je-li to možné, přepsány („or, if possible, rewritten“).

A byly to právě pochybnosti týkající se vzájemného vztahu těchto tří variant přenosu speciálních znaků do doménového jména, na jejichž základě mnoho spekulantů registrovalo v období Sunrise doménová jména, ke kterým na první pohled neměli žádné oprávnění a která snadno evokovala jejich zlou víru již při registraci takového doménového jména.

Za těchto podmínek registrovaná doménová jména měla svůj základ v přednostích právech - ochranných známkách (zpravidla „Benelux trademarks“), které často byly na první pohled nelogickými shluky znaků (např. „Z&A&K&O&P&A&N&E“), nicméně doménové jméno v takovém případě a na takovém základě registrované, již žádné pochybnosti nepřipouštělo („zakopane.eu“).

Postoj rozhodců k této problematice byl nejednotný. Lze pozorovat tři přístupy k řešení žalobních návrhů, kterými se žalobci dovolávali potvrzení svého přesvědčení, že EURid neměl povolit registrace doménových jmen, zjevně zneužívající výše zmíněné ustanovení Článku 11 Nařízení (EC) 874/2004.

V prvním případě rozhodci uznávali oprávněnost žalobních nároků a rozhodnutí EURidu rušili s odůvodněním, že bylo povinností Rejstříku zvažovat „vhodnost“ způsobu přepisu zvláštních znaků³⁶.

V druhém typu případů rozhodci také rušili rozhodnutí Rejstříku, nicméně činili tak s odkazem na Část 16.5 Pravidel pro období Sunrise, když dle tohoto ustanovení bylo třeba žadatelem o registraci doménového jména doložit mj. důkaz o veřejném užívání obchodního názvu nebo obchodního identifikačního názvu před datem podání žádosti, což se dle názoru rozhodců nestalo³⁷.

Ve třetím případě rozhodci žalobní návrhy odmítali a v podstatě odkazovali žalobce na řízení proti držiteli doménového jména³⁸.

³⁶ ADR rozhodnutí č. 02221 – reykjavik.eu (City of Reykjavik vs. EURID)

³⁷ ADR rozhodnutí č. 02970 – zakopane.eu (Urząd Miasta Zakopane vs. EURID)

³⁸ ADR rozhodnutí č. 01867 – oxford.eu (The Chancellor Masters & Scholars of the University of Oxford vs. EURID)

Na tomto místě je nutné podotknout, že dle soudního rozhodnutí z roku 2007 bylo tvrzení EURidu o rovnosti volby přepisu zvláštních znaků a tedy o neoprávněnosti případných zásahů do žádosti o registraci v období Sunrise uznáno jako oprávněné³⁹.

ADR rozhodnutí č. 02221 – reykjavik.eu (City of Reykjavik vs. EURid)

V tomto případě bylo napadeno rozhodnutí rejstříku o registraci doménového jména „reykjavik.eu“ společností Parknet BV, na základě ochranné známky „reykja & vik“. Žalobce poukazoval na zlou víru Držitele doménového jména, což rozhodci neakceptovali s odkazem na to, že řízení proti rozhodnutí Rejstříku může dát odpověď pouze na otázku, je-li a nebo není takové rozhodnutí v souladu s Nařízením 733/2002 a 874/2004.

Rozhodci nicméně uznali tvrzení žalující strany, že společnost Parknet BV neměla přednostní právo k názvu „reykjavik“, když znak „&“ v jí registrované ochranné známce lze snadno přepsat jako „and“ a přednostní právo by se tak mnohem spíše vázalo k názvu „reykjaandvik“ než ke spornému doménovému jménu.

Toto bylo dle rozhodců dále podpořeno jejich výkladem Článku 11(2) a 11(3) Nařízení 874/2004, kde dle jejich názoru je výklad těchto ustanovení takový, že nejde o tři rovnocenné možnosti přepisu zvláštních znaků do doménového jména.

Úkolem Rejstříku bylo potom zabezpečit, aby byla zvolena nejvhodnější metoda s ohledem na okolnosti daného případu. Rozhodci dále vyslovili, že i když teoreticky existuje možnost vypuštění zvláštních znaků, v konkrétních případech toto může vyústit v umožnění takového jednání žadatele o doménové jméno, které je v rozporu s duchem, cílem a účelem Nařízení.

S ohledem na výše uvedené argumenty rozhodci nařídili anulování rozhodnutí Rejstříku, týkající se tohoto doménového jména.

³⁹ <http://www.eurid.eu/en/content/eurid-wins-court-case-regarding-sunrise-names-ampersands-and-special-characters>

ADR rozhodnutí č. 02221 – zakopane.eu (Urząd Miasta Zakopane vs. EURid)

V tomto sporu bylo napadeno rozhodnutí Rejstříku o registraci doménového jména „zakopane.eu“ společností Depmarc, kdy tato byla založena na obchodním názvu „Z&A&K&O&P&A&N&E“.

Žalující strana především tvrdila, že tento obchodní název nezakládá přednostní právo k názvu „zakopane“, a to z důvodu nesprávného vypuštění zvláštních znaků, namísto jejich přepsání, a dále že společnost Depmarc nedoložila řádně veřejné užívání tohoto obchodního názvu v řízení před ověřovatelem, tak jak je to požadováno v Článku 16.5 Pravidel pro období Sunrise.

Rozhodci nevzali v tomto případě za vlastní názor, že by existovala „privilegovaná“ metoda přepisu zvláštních znaků, které by bylo třeba dát přednost před ostatními a k tomu se vážící povinnost Rejstříku hodnotit žádosti o registraci z tohoto pohledu a tento argument žalující strany proto odmítli.

V čem se naopak s žalující stranou shodli, a co zároveň vzali za prokázané z poskytnutých důkazů, bylo to, že společnost Depmarc neprokázala dostatečně užívání obchodního názvu. Důkazy poskytnuté Depmarcem v průběhu registrace, které toto měly prokázat, byly především „screenshots“ jednoduché webové stránky („couple of screenshots from an obscure website“), platební doklad týkající se webhostingu a navštívenka.

Takové důkazy porotci shledali jako zcela zjevně nedostačující k prokázání veřejného užívání a nařídili zrušení rozhodnutí Rejstříku o registraci. Zároveň poukázali na fakt, že validační agent měl při svém rozhodování rozhodně vzít v úvahu také skutečnost, že Depmarc registroval 23 obchodních jmen, z nichž většina sestávala ze známých názvů, které obsahovaly znak „&“ mezi jednotlivými písmeny, a že toto samo o sobě vzbuzovalo velké pochybnosti ohledně veřejného užívání sporaného názvu.

ADR rozhodnutí č. 01867 – oxford.eu (The Chancellor Masters & Scholars of the University of Oxford, t/a Oxford University Press vs. EURid)

Žalující stranou v tomto sporu byla Oxfordská Univerzita, která napadla rozhodnutí EURidu o přidělení doménového jména „OXFORD.EU“ nizozemské společnosti Parknet, jejíž registrace v období Sunrise byla založena na ochranné známce „OXF & ORD“⁴⁰.

Žalobce tvrdil, že rozhodnutí EURidu o přidělení tohoto doménového jména je v rozporu s Nařízením EC 874/2004 (dále jen Nařízení) a jako takové by mělo být anulováno a doménové jméno převedeno na žalobce, který byl dalším v pořadí.

Snad jen pro úplnost popisu skutkového stavu je třeba dodat, že Oxfordská Univerzita se pokoušela registrovat toto doménové jméno celkem třikrát, když v prvním i ve druhém případě této její žádosti nebylo vyhověno z důvodu administrativních chyb v žádosti a právě v období mezi první a druhou žádostí bylo doménové jméno registrováno společností Parknet.

Argumentace žalující strany byla postavena především na Článcích 10(1), 10(2) a na Článku 11 výše zmíněného Nařízení.

Žalobce především popíral způsobilost společnosti Parknet k registraci doménového jména v období Sunrise, když tvrdil, že tato společnost není držitelem přednostního práva dle Článku 10(1) Nařízení. Článek 10(2) téhož, totiž stanoví, že v rámci registrace založené na přednostním právu musí být toto jméno registrováno jako celek (ke kterému se přednostní právo váže) a tedy, že přednostní právo společnosti Parknet existuje (jestli vůbec) pouze k názvu „OXF & ORD“ a nikoliv ke spornému doménovému jménu.

Dále bylo argumentováno zněním Článku 11 Nařízení, který dle žalobce určuje pravidla pro přepis speciálních znaků v názvu k němuž se vztahuje přednostní právo do doménového jména. Tyto znaky by dle Nařízení měly být buď vypuštěny,

⁴⁰ O registraci ochranné známky bylo spol. Parknet zažádáno a tato byla udělena až v průběhu Sunrise period.

nahrazeny spojovníky nebo, je-li to možné, přepsány ⁴¹. Dle názoru žalující strany EURid neměl automaticky akceptovat jakýkoliv výběr z těchto tří alternativ v žádosti o registraci, když naopak měl zvažovat, jestli způsob přepisu provedený žadatelem o doménové jméno je odpovídající vzhledem k doménovému jménu, o jehož registraci je žádáno a přednostnímu právu, jímž je taková žádost podepřena.

Dle názoru Žalobce by tak jediným možným řešením v případě přepisu ochranné známky „OXF & ORD“ bylo nahrazení znaku „&“ slovem „and“ (nebo jeho alternativou v jiném jazyce). Vzhledem k tomuto měla, dle tvrzení žalobce, spol. Parket přednostní právo k názvu „OXF & ORD“, „OXF AND ORD“ nebo „OXFANDORD“, ale nikoliv k názvu „OXFORD“.

EURid (žalovaná strana) s tímto tvrzením Žalobce nesouhlasil, když tvrdil, že zmíněné tři možnosti přepisu speciálních znaků představují zcela rovnocenné alternativy, jejichž výběr je zcela ponechán na volné úvaze žadatele, a jediná povinnost Rejstříku je posoudit, zda-li žadatel o doménového jméno přepsal speciální znaky v souladu s některou z těchto třech možností.

Závěr rozhodců v této kauze byl následující. Porotci především vyslovili, že systém „Sunrise period“ je ovládán zásadou „first come first served“ („...whose philosophy is when two persons claim a prior right on the same name, who was the first to apply?“) a v Nařízení stanovená pravidla ověřování slouží pouze ke zjištění, zda-li žadatel o doménového jméno disponuje s označením, k němuž se váže přednostní právo (tedy nikoliv k hodnocení kvality takového označení, popř. jeho použití jako podkladu pro registraci ve zlé víře).

Porotci se dále vyslovili k problému přepisu zvláštních znaků do doménového jména, když k výkladu článku 11 Nařízení 874/2004 zaujali následující stanovisko.

V případě ověřování žádostí o registraci se není možné přiklonit k výkladu tohoto článku tak, jak jej provedla žalující strana, neboť to by znamenalo, že EURid by v rámci tohoto procesu musel brát v úvahu žádosti ostatních žadatelů, známost jména

⁴¹ where the name for which a Prior Right is claimed contains special characters, these shall be eliminated entirely, replaced with hyphens, or, if possible, rewritten

nebo informace týkající se třetích osob. Takové poznatky by našly své místo v případě posuzování zlé víry žadatele, ale nikoliv v tomto případě. Porotci jsou bez jakýchkoliv pochybností o tom, že v případě žaloby proti držiteli doménového jména, by žalobce uspěl, ale působnost rozhodců v řízení proti Rejstříku je jiná. V takových případech lze posuzovat pouze soulad rozhodnutí s Nařízením. Možnosti přepisu zvláštních znaků v Článku 11 Nařízení je nutné posuzovat jako rovnocenné varianty.

Žalobnímu návrhu nebylo vyhověno.

3.6.2 Rozhodnutí ADR vztahující se k období volné registrace

V období volné registrace (Land Rush) naprosto převažují spory třetích osob s držiteli doménových jmen. Klasifikaci těchto sporů lze potom snadno vytvořit za použití základního vodítka, kterým jsou tři elementy, na jejichž prokázání je závislý úspěch, popř. neúspěch žalující strany.

Bude se tedy jednat o spory týkající se shodnosti nebo zaměnitelnosti doménového jména s chráněným označením, spory řešící splnění požadavku na registraci doménového jména v souladu s právem nebo oprávněným zájmem držitele a o spory, ve kterých je poukazováno na zlou víru držitele doménového jména.

V rámci těchto třech hlavních kategorií potom lze poukázat na konkrétní situace, ve kterých je porušení konkrétního elementu spatřováno.

3.6.2.1 Shoda nebo zaměnitelnost doménového jména s chráněným označením

V rámci této skupiny sporů byly řešeny především otázky, týkající se míry podobnosti doménového jména k názvu nebo označení, ohledně něž se žalující strana domáhala ochrany. Tedy kde leží hranice zaměnitelnosti, za níž už se nelze domáhat ochrany v řízení ADR.

V chování doménových spekulantů lze vysledovat několik typických modelů chování směřujících k obejití ustanovení, chránící názvy oprávněných osob nebo entit, spadající do množiny chráněných označení.

Takovými jsou například tvrzení, že přípona doménového jména (tedy jeho část za poslední tečkou) je dostatečně odlišujícím prvkem ve vztahu k označení, jehož ochrana je požadována, nebo snaha demonstrovat totéž použitím obecných slov či shluků písmen použitých v rámci doménového jména samotného (např. „wwwaudi.eu, „itesco.eu“).

Stejný efekt má použití různě „zkomolených“ názvů, které se od chráněných názvů odlišují mnohdy jen v jednom písmenu a nepochybně zajímavým pokusem byla snaha obhájit spekulativní registraci doménového jména „prague.eu“ tvrzením, že toto není zaměnitelné s názvem „PRAHA“

ADR rozhodnutí č. 00475 – helsinki.eu (Helsingin Kaupunki vs. Traffic Web Holding BV)

V tomto sporu bylo potřeba zodpovědět mimo jiné otázku, zda-li doménové jméno jako celek, tj. včetně přípony .eu, je identické či zaměnitelné (z hlediska aplikace Článku 21(1) Nařízení) s chráněným názvem, ohledně něž se žalující strana domáhá ochrany.

Žalobcem v tomto sporu bylo město Helsinki. Žalobce se o registraci doménového jména Helsinki pokoušel dvakrát v průběhu Sunrise period, pokaždé však neúspěšně.

Žalovanou stranou byla společnost Traffic Web Holding BV, která registraci sporného doménového jména v období Sunrise založila na ochranné známce „HELSE & NKI“, žádost o níž podala 2. prosince 2005, tedy těsně před počátkem Sunrise.

Samotná ochranná známka „HELSEI & NKI“ pak byla registrována teprve dne 7. prosince. Doménové jméno „helsinki.eu“ tato společnost užívala v rámci nekomerčního internetového rozcestníku, v rámci něhož byly poskytovány informace o různých městech a zemích. Toto nicméně ostře kontrastovalo s určením ochranné známky registrované žalovanou stranou. Tato byla registrována pro přízi (angl. yarn), což ve spojení s faktem, že žalovaný registroval obdobným způsobem přes 800 ochranných známek, významně přispělo k závěru rozhodců o zlé víře žalovaného při registraci tohoto doménového jména.

Rozhodci se v rámci tohoto sporu vyjádřili i ke způsobu přepisu zvláštních znaků do doménového jména, když žalovanou stranou zvolené vypuštění znaku „&“ označili za zcela nepřijatelné a zavádějící. Dle jejich názoru by zvolený způsob přepisu měl doménové jméno co nejvíce přiblížit názvu, ke kterému se vztahuje přednostní právo, což by v tomto případě znamenalo přepsání znaku „&“ jako „and“. Průměrný spotřebitel⁴² by dle jejich názoru porozuměl jako ekvivalentu názvu „HELSEI & NKI“ mnohem spíše názvu „HELSEI AND NKI“ než „HELSEINKI“.

Zajímavá a z hlediska mnou prováděné klasifikace, rozhodující pro zařazení do této části práce, je obrana žalované strany v odpovědi na žalobní návrh. Žalovaný stavěl svou obranu mj. na tvrzení, že žalobce nemá žádná práva k názvu „helsinki.eu“ a že toto doménové jméno jako celek není identické s názvem „helsinki“, ohledně něž se žalující strana domáhala ochrany, tedy že doménové jméno není ani zaměnitelné s chráněným označením žalobce. Rozhodci byli nicméně toho názoru, že doménové jméno v tomto tvaru je identické podle Článku 21(1) Nařízení 874/2004, když příponu .eu je pro potřeby posuzování shodnosti či zaměnitelnosti třeba ignorovat.

Dále rozhodci usoudili, že doménové jméno bylo registrováno bez oprávněného zájmu a zároveň, že bylo registrováno ve zlé víře. Z těchto důvodů rozhodci vyhověli žalující straně a nařídili převedení doménového jména helsinki.eu žalobci.

⁴² „...an average consumer who is deemed reasonably well-informed and reasonably observant and circumspect...”

ADR rozhodnutí č. 04257 – wwwaudi.eu (Audi AG vs. Błażej Krawczyk)

V rámci tohoto sporu byla řešena především otázka, zda-li trojice písmen „www“, jinak běžně používaná jako předpona doménového jména, je dostatečně odlišujícím elementem v případě, je-li tato použita jako součást doménového jména, jehož zbytek tvoří chráněné označení.

Tato ne zcela nápaditá metoda nalákání uživatelů internetu, využívající jejich překlepů (v případě, že uživatel opomene napsat tečku mezi předponu a vlastní doménové jméno), je zcela oprávněně považována za projev zlé víry držitele doménového jména a stejně tak je posuzována i rozhodci řešící spory z tohoto jednání vyvěrající.

Žalující stranou zde byla společnost Audi AG, která požadovala převedení sporného doménového jména z důvodu tvrzené spekulativní registrace dle Článku 21 a 22 Nařízení 874/2004, tedy proto, že doménové jméno „wwwaudi.eu“, je zaměnitelné s názvem „audi“, ke kterému žalovaná strana vlastní ochrannou známku.

Žalobce argumentoval tím, že trojice písmen „www“, která jsou jediným prvkem odlišujícím jím vlastněnou ochrannou známku od doménového jména registrovaného žalovanou stranou, nemají vůbec žádný rozlišovací charakter a jako taková by neměla být pro posuzování zaměnitelnosti brána v úvahu. Dále bylo poukázáno na nedostatek oprávněného zájmu žalovaného a jeho zlou víru při registraci. Bylo také zdůrazněno, že žalovaný registroval několik doménových jmen obdobným způsobem, tedy s použitím „www“ jako odlišujícího elementu (namátkou „wwwbmw.eu“, „wwwfiat.eu“, „wwwskoda.eu“, „wwwhonda.eu“, „wwwnokia.eu“, „wwwmicrosoft.eu“).

Rozhodce skutečně posoudil registraci sporného doménového jména jako spekulativní a zneužívající. Jednání žalovaného posoudil jako jednání ve zlé víře, když toto, dle jeho názoru, vyvolalo nebezpečí záměny doménového jména s ochrannou známkou žalobce.

Protože žalovaný dále neposkytl žádné podklady, které by vypovídaly o oprávněném užívání doménového jména jeho osobou (žalovaný vůbec nedoručil žalobní

odpověď), bylo rozhodnuto o zrušení registrace sporného doménového jména a jeho převedení na žalující stranu.

ADR rozhodnutí č. 04257 – prague.eu (Hlavní město Praha vs. Traffic Web Holding BV)

V tomto sporu se objevila mj. zajímavá argumentace žalované strany, která tvrdila, že anglický překlad chráněného názvu nepodléhá ochraně dle Článku 21 Nařízení 874/2004.

Žalobcem v tomto sporu bylo město Praha a sporné doménové jméno „prague.eu“. Žalovanou stranou byla společnost Traffic Web Holding BV, která toto doménové jméno registrovala na základě ochranné známky „PR & AGUE“, když tato ochranná známka byla registrována teprve 2. prosince 2005, ve skupině obecné kovy (base metals), a to pouhých pět dní před začátkem období Sunrise, na jehož samotném počátku požádala o registraci tohoto doménového jména.

Město Praha bylo druhým uchazečem v pořadí o toto doménové jméno, když jedna jeho žádost byla založena na jeho postavení veřejného subjektu dle Článku 10(3) Nařízení 874/2004 a druhá žádost na ochranné známce „PRAHA PRAGUE PRAGA PRAG“.

O tyto chráněné názvy byla zároveň opřena argumentace v žalobním návrhu, pokud jde o jejich shodu či zaměnitelnost s názvem „PRAGUE“. Jednání společnosti Traffic Web Holding dále označila a odůvodnila jako jednání ve zlé víře a zároveň jako jednání nepodložené oprávněným zájmem.

Žalovaná strana ve své odpovědi na žalobní návrh především tvrdila, že doménové jméno „PRAGUE.EU“ není shodné ani zaměnitelné s názvem veřejného subjektu „PRAHA“ ani s ochrannou známkou „PRAHA PRAGUE PRAGA PRAG“, která by, dle názoru žalované, žalobce opravňovala pouze k registraci doménového jména ve tvaru celé této ochranné známky, nikoliv však její pouhé části. Její další

argumentace, se vztahovala k vyvrácení tvrzení žalobce o nedostatku oprávněného zájmu a jednání ve zlé víře.

Argumentace rozhodců, kterou odůvodnili jejich rozhodnutí ve prospěch žalující strany byla ohledně zaměnitelnosti názvů následující. Předně potvrdili, že název „PRAHA” je názvem, který je chráněn vnitrostátním právem, když tento je zakotven jak v Ústavě ČR, tak v zákoně č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze.

Překlad tohoto názvu do anglického jazyka potom označili jako, z hlediska stupně ochrany, rovnocenný ekvivalent názvu takto v právním řádu zakotveného, když anglický jazyk je široce rozšířen v rámci Evropského společenství i celosvětově, „PRAHA” se jako „PRAGUE” překládá odedávna a minimální požadavek Článku 21(1) Nařízení 874/2004 je zaměnitelnosti a nikoliv úplná shoda. Rozhodci tedy vyjádřili přesvědčení, že tyto dva názvy jsou zaměnitelné pro účely Článku 21(1).

V té části odůvodnění, týkající se nedostatku oprávněného zájmu žalovaného a jeho zlé víry, potom rozhodci poukázali zejména na skutečnost, že žalovaný registroval ochrannou známku ve velmi krátké době před zahájením období Sunrise, že tato ochrana známka byla registrována v kategorii obecné kovy a nikoliv pro služby internetového rozcestníku, pro které byla fakticky užívána, a že žalovaný registroval obdobným způsobem několik takových názvů.

Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto o převedení doménového jména na žalující stranu.

ADR rozhodnutí č. 04539 – sonyericsn.eu (Sony Ericsson Mobile Communications AB vs. Eva Povysilova)

Tzv. „typosquatting“ je velice častou praxí doménových spekulantů nebo subjektů, snažících se nějakým způsobem parazitovat na chráněném označení, k němuž nemají žádná práva.

Jde o zneužití chyb uživatelů internetu při zadávání doménového jména do vyhledávače, když tito jsou následně nasměrováni na internetovou stránku, která nemá s původně požadovaným obsahem vůbec nic společného (popř. která obsahuje konkurenční nabídku).

V případě sporu o doménové jméno „sonyericson.eu“ jde o zcela flagrantní spekulativní a zneužívající registraci, když tato byla dle mého názoru předem odsouzená k anulaci. V tomto případě držitelka doménového jména, paní Eva Povýšilová, pouze vypustila jedno písmeno z chráněného označení žalobce, společnosti Sony Ericsson Mobile Communications AB.

Toto chráněné označení bylo rozhodcem, který posuzoval tento případ, spatřováno v části názvu obchodní firmy žalující strany, která dle jeho názoru: „obsahuje dominantní a charakteristický prvek „SONNY ERICSSON“ zcela nezaměnitelný s označením jakéhokoliv dalšího subjektu s tím, že zbylé části názvu obchodní firmy, tj. „MOBILE COMMUNICATION“ a „AB“ znamenají pouze označení druhu podnikání respektive označení právní formy společnosti.

S ohledem na tuto skutečnost rozhodce prezentoval názor, že doménové jméno „SONYERICSON“, zaregistrované Žalovanou stranou, je bez jakýchkoliv pochybností zaměnitelné s označením „SONYERICSSON“, které tvoří dominantní prvek názvu obchodní firmy Žalující strany.”

Rozhodce se dále zabýval otázkou, zda-li žalovaná strana měla právo, či oprávněný zájem ke spornému doménovému jménu. Vzhledem k tomu, že žalovaná nedoručila svojí odpověď k žalobnímu návrhu, a to ani přes opakované výzvy, vycházel rozhodce při svém rozhodování pouze z žalobního návrhu podaného žalobcem a na základě tohoto nenalezl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalovaná strana registrovala doménové jméno v souladu s požadavkem Článku 21(2) Nařízení 874/2004.

Tedy nebyly na straně žalované prokázány žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že na její straně byl dán alespoň oprávněný zájem při registraci doménového jména „sonyericson.eu”.

Vzhledem k tomu, že už tato dvě zjištění, tedy zaměnitelnost doménového jména s chráněným názvem žalobce a absence oprávněného zájmu na straně žalované, při registraci doménového jména, dostatečně odůvodňovala rozhodnutí o převedení doménového jména na žalovanou stranu, rozhodce se již nezabýval otázkami zlé víry držitele a rozhodl ve prospěch žalobce.

ADR rozhodnutí č. 04669 – myneckermann.eu (neckermann.de GmbH vs. Kenan Seyrekbasan)

Žalobcem v tomto sporu byla společnost neckermann.de, se sídlem ve Frankfurtu, Německo, která provozuje zásilkovou službu, na trhu působí od roku 1950 a je třetí největší podobnou společností v Německu a pátou největší v Evropě. Dle důkazů poskytnutých žalobcem tento provozuje obchody pod názvem neckermann.de GmbH, když „GmbH“ označuje pouze formu společnosti, v tomto případě společnost s ručeným omezením. Žalobce je zároveň vlastníkem Ochranné známky Společenství „neckermann“, německé ochranné známky stejného znění a pro toto označení má registrovanu i mezinárodní ochrannou známku (Madridská dohoda).

Žalobce tvrdil, že s ohledem na výše uvedené, má právo na předmětné doménové jméno a požadoval jeho převedení na svou osobu a toto ještě dále odůvodňoval zejména tím, že své obchodní jméno užívá již od padesátých let 20. století. Dále odkázal na svou webovou stránku, provozovanou pod adresou „neckermann.de“, na které je umístěna podsekce „MeinNeckermann“, na níž se pohybují jeho zákazníci po přihlášení se.

Žalobce dále vyjádřil své přesvědčení, že předmětné doménové jméno je zaměnitelné s jím vlastněnými ochrannými známkami a jeho obchodním názvem, a že předmětné doménové jméno je doslovným překladem názvu podsekce na jím provozované stránce, což je pro jeho zákazníky matoucí.

Žalobce měl v neposlední řadě za to, že žalovaný registroval toto doménové jméno ve zlé víře, když na stránce „myneckermann.eu“ byly nabízeny služby cestovního ruchu (letenky a prázdninové balíčky), což žalobce také doložil

prostřednictvím screenshotů, s poukazem na to, že také žalobce nabízí komplexní služby cestovního ruchu.

Rozhodce neměl žádné pochybnosti o tom, že předmětné doménové jméno je zaměnitelné s chráněným označením, jehož je žalobce nositelem, a které toto doménové jméno obsahuje celé, když toto se odlišuje pouze přidáním slova „my“, které je nicméně pouze nevýznamným prvkem, pokud jde o nezaměnitelnost takového doménového jména. Takto zvolené znění doménového jména žalovaným, potom nutně svádí spotřebitele k tomu, aby si mysleli, že jde o stránku žalobce.

Žalovaný v tomto případě vůbec nedoručil žalobní odpověď, což s ohledem na znění Části B, Článku 10 písm. a) Pravidel pro řešení sporů o domény .eu, samo o sobě opravňovalo rozhodce k případnému rozhodnutí sporu ve prospěch žalobce.

Žalobce, dle názoru rozhodce, dostatečně demonstroval že žalovaný registroval předmětné doménové jméno bez práva či oprávněného zájmu (Článek 21 (1) písm. a) Nařízení). S ohledem na to, že žalovaný nepředložil žádnou žalobní odpověď, rozhodce případ posoudil pouze na základě tvrzení předložených žalobcem.

Protože žalobce dostatečně prokázal všechny požadavky Článku 21 Nařízení a také splňoval obecné podmínky registrace dle Článku 4 Nařízení (EC) 733/2002, nařídil rozhodce převedení doménového jména na žalobce.

3.6.2.2 Nedostatek oprávnění nebo oprávněného zájmu na straně držitele při registraci doménového jména

Pokud jde o řešení sporů, majících svůj původ v tzv. druhém elementu a z něho vyvěrajících otázek ohledně skutečností, ze kterých by bylo možné na straně držitele doménového jména dovozovat absenci práva či oprávněného zájmu při jeho registraci, potýkali se rozhodci při řešení tohoto okruhu sporů mj. s problematikou břemene tvrzení a důkazního břemene.

Z relevantních pramenů upravujících tuto skupinu sporů totiž není zcela patrné, na čí straně sporu, a ve vazbě k jakýmo skutečnostem, v takovém případě leží břemeno tvrzení a břemeno důkazní.

V Pravidlech pro řešení sporů o domény .eu, konkrétně v Části B, Článku 1, odst. 10, je stanoveno, že žaloba by, v případě, že žalobce opírá svůj nárok o druhý element, měla obsahovat popis skutečností, vedoucích k závěru, že doménové jméno bylo žalovanou stranou registrováno bez oprávnění nebo oprávněného zájmu.

V Článku 21(2) Nařízení (EC) 874/2004 je potom uveden výčet skutečností, v případě jejichž prokázání se má za to, že žalovaná strana registrovala předmětné doménové jméno s oprávněním nebo oprávněným zájmem.

Vzhledem k uvedenému je tak nezbytné, aby žalující strana, ve svém žalobním návrhu, uvedla takové důkazy, které, dle názoru rozhodců, alespoň částečně odůvodňují závěr, že jednání držitele doménového jména lze podřadit pod ustanovení Článku 21(1) písm. a) Nařízení (EC) 874/2004, tedy že doménové jméno bylo registrováno bez oprávnění nebo oprávněného zájmu k tomuto.

Následující rozhodnutí by měla demonstrovat, kde přibližně leží hranice, jejíž dosažení žalující stranou rozhodci zpravidla považovali za dostatečné, pro závěr o tom, že žalovaný registroval doménové jméno bez práva či oprávněného zájmu.

ADR rozhodnutí č. 01250 – voca.eu (Voca Limited vs. Name Battery Ltd.)

V tomto sporu žalující strana doslova pohořela na skutečnosti, že se ve svém žalobním návrhu omezila na pouhý strohý výčet skutečností, které jí dle jejího názoru stavěly do pozice „lepšího kandidáta“ na držitele sporného doménového jména.

V žalobním návrhu zejména tvrdila, že pod obchodním jménem „VOCA“ obchoduje celosvětově od roku 2004, a že v tomto období vynaložila více než 1,4 miliónu eur na propagaci této značky. Dále že je vlastníkem ochranných známek „VOCA“, že tento název je zároveň chráněn jako „firma“ ve Velké Británii, a dále že

žalobce je držitelem 42 doménových jmen, které jsou, byť alespoň částečně, tvořeny tímto názvem.

Zároveň argumentovala tím, že prokázala oprávněný zájem na názvu „VOCA“ jeho nepřetržitým užíváním od roku 2004, a to i v tisku, rozhlase, televizi a na různých konferencích. Na závěr pouze zdůraznila, že splňuje podmínky v ustanovení Článku 4(2)(b) Nařízení 733/2002 a že požaduje převedení doménového jména na svoji osobu.

Ve své odpovědi na žalobní návrh žalovaná strana konstatovala, že žalobce neprokázal, že sporné doménové jméno bylo registrováno bez práva či oprávněného zájmu nebo že by bylo registrováno nebo užíváno ve zlé víře. Zároveň konstatovala, že v rámci Evropského společenství název „VOCA“, nebo jeho různé variace, používá mnoho subjektů pro různé zboží nebo služby a z toho důvodu žádná z nich nemá výhradní právo k jeho užívání. Odpověď na žalobní návrh byla uzavřena konstatováním, že doménové jméno nebylo registrováno s cílem jeho prodeje držiteli ochranné známky.

Rozhodce posoudil spor následovně. Dle jeho názoru žalující strana prokázala, že je držitelem ochranné známky, nicméně naopak neprokázala základní skutečnosti, které by bylo potřeba pro úspěch ve věci, tj. že na straně žalovaného je buď zjevná absence práva či oprávněného zájmu ke spornému názvu, nebo že tento byl registrován či užíván jako doménové jméno ve zlé víře.

Tímto žalující strana selhala pokud jde o unesení důkazního břemene alespoň v jeho minimálně požadovaném rozsahu. Na základě těchto zjištění nemohl rozhodce učinit jiné rozhodnutí, než žalobní návrh odmítnout.

ADR rozhodnutí č. 01304 – kemet.eu (Kemet International Limited vs. Vinitisia Ltd.)

V tomto sporu se společnost Kemet International Limited domáhala převedení doménového jména „kemet.eu“, zaregistrovaného společností Vinitisia Ltd. Na podporu svého nároku uvedla, kromě prokázání vlastnictví k chráněnému označení, v podstatě

jen své domněnky o absenci oprávněného zájmu na straně žalovaného, jeho zlé víře a zjištění o absenci žalované strany v prostředí internetu.

V žalobním návrhu především tvrdila, že žalovaná strana registrací doménového jména má účastníky trhu, když toto je identické s názvem a ochrannou známkou žalobce.

Dále vyjádřila přesvědčení, že doménové jméno bylo registrováno bez oprávněného zájmu. Žalobce tvrdil, že nemohl nalézt žádnou spojitost mezi doménovým jménem a žalovanou stranou, a že dle jeho zjištění žalovaná strana není dosažitelná na internetu, ani se nezabývá prodejem výrobků pod značkou „KEMET“.

Uvedla dále také, že se s žalovanou stranou pokoušela uzavřít dohodu o převodu doménového jména, ovšem neúspěšně, když na tuto její iniciativu žalovaný odpověděl, že: „nemá zájem prodat toto doménové jméno, možná později, jestliže se nepodaří zprovoznit plánovanou webovou stránku“.

Žalující strana dále vyjádřila přesvědčení, že sporné doménové jméno bylo registrováno a je užíváno ve zlé víře, když doménové jméno je žalovaným užíváno k nalákání uživatelů internetu na jeho webovou stránku nebo jiné on-line umístění, a to vytvořením pravděpodobnosti záměny (Článek 21(3)(e) Nařízení 874/2004).

Žalovaná strana se k žalobnímu návrhu nevyjádřila.

Rozhodce usoudil, že i když by ocenil podrobnější rozbor skutečností, které žalující strana prezentovala jako svá zjištění při získávání podkladů pro tento žalobní návrh, žalující straně se dle jeho názoru podařilo předložit důkazy, které jsou dostatečným podkladem jejího tvrzení, že žalovaný nemá žádné právo ani oprávněný zájem k doménovému jménu⁴³.

Dokonce i email žalované strany žalobci, ve kterém tato tvrdí, že: „nemá zájem prodat doménové jméno, možná později, jestliže se jí nepodaří zprovoznit plánovanou

⁴³ ...the Complainant had managed to make out a prima facie case that the Respondent had no legitimate rights or interests in the Domain Name.

webovou stránku...“, podporoval dle názoru rozhodce tvrzení žalobce. Na tomto základě se dále nezabýval otázkou zlé víry žalovaného a rozhodl o převedení doménového jména na žalující stranu.

ADR rozhodnutí č. 04608 – privat.eu (CINE CRAFT LTD. vs. Traffic Web Holding B.V.)

V tomto sporu rozhodce řešil mj. otázku, zda-li užívání doménového jména v souladu s ustanovením Článku 21 (2) písm. a), tj. jeho užívání ve spojení s nabídkou zboží nebo služeb před upozorněním na možné zahájení ADR řízení, bez výjimky může vést k závěru o prokázání práva či oprávněného zájmu na straně držitele doménového jména.

Žalobcem v tomto sporu byla společnost Cine Craft Limited, která je vlastníkem několika registrovaných ochranných známek „PRIVATE“, a to jak v rámci Evropského společenství, tak celosvětově. Žalobce, který je mj. znám ve spojení s poskytováním erotické zábavy, se domáhal převedení doménového jména na svou osobu.

Žalovaná strana získala doménové jméno private.eu během první fáze Sunrise period, a to na základě žádosti podložené ochrannou známkou získanou v průběhu zrychlené registrace (Benelux expedited trademark). Tato registrace byla provedena pro výrobky ve 4. třídě, konkrétně mazadla. Na stránce pod touto webovou adresou byl nejprve provozován internetový rozcestník, s možností komerční inzerce, když teprve později byl obsah této stránky změněn na informace pro vojáky, již bez možnosti inzerce.

Žalobce již dříve podal žalobu proti rozhodnutí EURidu, kterým tento přidělil doménové jméno žalovanému, tato žaloba však byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 7. srpna 2006.

Žalobce v tomto sporu proti držiteli doménového jména, především tvrdil, že žalovaný nemá k tomuto doménovému jménu žádné právo ani oprávněný zájem, a že je ve zlé víře. Dále tvrdil, že žalovaný provozuje pod tímto doménovým jménem

internetový rozcestník s odkazy na jiné internetové stránky různého obsahu, včetně těch, obsahujících obsah erotický. Tento způsob užití nekoresponduje se zařazením jím registrované ochranné známky do 4. třídy a žalovaný ani nečiní žádné zjevné přípravy k tomu, aby se tak stalo. Žalovaný navíc nikdy nebyl známý pod názvem „PRIVATE“.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný těží z pověsti žalobce, protože uživatelé internetu budou lákáni na internetovou stránku prostřednictvím slova „private“ a žalovaný v důsledku toho bude mít vyšší příjmy z reklamy. Navíc, zákazníci budou po vstoupení na tuto stránku zmateni.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný figuroval v mnoha mnoha ADR sporech (namátkou 03170 budapest.eu, 00475 helsinki.eu, 03230 cork.eu), což je dle něj dokladem toho, že jedná spekulativně a ve zlé víře.

Ve své žalobní odpovědi žalovaný tvrdil zejména, že má na toto doménové jméno nárok, protože bylo získáno v souladu s principem „first come, first serve“ během Sunrise period, na základě ochranné známky „PRIVATE“. Dále tvrdil, že registrace není zneužívající ani spekulativní, protože jeho záměrem je od počátku provozovat internetovou stránku, na které budou informace pro vojáky, když termín „privates“ znamená především „vojáci“ (soldiers). Žalobce měl za to, že je v dobré víře, když obsah této internetové stránky byl v tomto duchu (informace pro vojáky) změněn ještě před zahájením tohoto řízení a na této stránce dále již není umístěn žádná reklama.

Rozhodce nejprve konstatoval, že žalobce prokázal, že je vlastníkem ochranné známky „PRIVATE“, registrované pro erotickou zábavu.

Dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný registroval ochrannou známku pouze s cílem získat předmětné doménové jméno. Tento závěr byl podle rozhodce potvrzen skutečností, že žalovaný toto doménové jméno neužíval ve spojení s výrobky pro něž byla ochranná známka registrována (Třída 4, mazadla), ani k tomu nečinil zjevné přípravy, a dále, že není pod tímto názvem známý.

Skutečnost, že doména měla být, dle tvrzení žalovaného, určena k provozování stránky pro vojáky, dle rozhodce jen dokresluje fakt, že žalovaný nebyl v období

Sunrise nositelem ochrany, vyplývající z ochranné známky, když použití pojmu „PRIVATE“ pro účely provozování stránek pro vojáky je pouze deskriptivní a není použité k odlišení výrobků, pro které byla ochranná známka žaobaným registrována, tj. mazadla.

Rozhodce dále označil za umělý manévr, provedený s cílem vytvořit zdání oprávněného zájmu dle ustanovení Článku 21 (2) písm. c) Nařízení (EC) 874/2004, postup žalovaného, kdy tento pod předmětným doménovým jménem provozoval nejprve internetový rozcestník, s možností na tomto inzerovat a teprve později obsah stránky změnil ve výše uvedeném duchu, tedy na informace pro vojáky, již bez možnosti inzerce. I přesto, že žalovaný tvrdil, že tato změna byla provedena ještě před zahájením ADR řízení, rozhodce vyjádřil své přesvědčení, že tato změna byla provedena s cílem získat argumenty pro udržení tohoto doménového jména.

Rozhodce dále vyslovil, že s ohledem na skutečnost, že registrace tohoto doménového jména již byla napadena žalobou proti rozhodnutí EURidu, musel si být žalovaný vědom hrozby žaloby proti jeho osobě již od tohoto řízení, které bylo ukončeno 7. srpna 2006 s tím, že řízení by mělo být zahájeno přímo proti držiteli doménového jména, a nikoliv proti EURidu. Z vytištěných stránek žalovaného vzal rozhodce za prokázané, že změna webu na informační web pro vojky, se odehrála teprve v roce 2007, a i z tohoto důvodu nemohla zhojit nedostatek oprávněného zájmu na straně žalovaného.

Protože tedy žalovaný nemá oprávněný zájem k předmětnému doménovému jménu, nařídil rozhodce jeho převedení na žalobce.

ADR rozhodnutí č. 04641 – casualmale.eu (Casual Male RBT LLC dba Rochester Big & Tall vs. Rossie Ruben)

Žalobcem v tomto sporu byla společnost, zabývající se prodejem pánského oblečení v nadměrných velikostech, a která v tomto oboru zaujímá celosvětově vedoucí místo. Podle žalobce byla registrace tohoto doménového jména žalovaným spekulativní nebo zneužívající, a to především z následujících důvodů.

Žalobce předně tvrdil, že předmětné doménové jméno je, až na příponu .eu, shodné s žalobcem vlastněnou ochrannou známkou Společenství. Toto doménové jméno pak bylo, dle žalobce, registrováno žalovaným bez práva či oprávněného zájmu, protože: a) žalovaný není vlastníkem ochranné známky „CASUAL MALE“, b) žalovaný registroval doménové jméno dne 7. dubna 2006, tj. prvního dne Land Rush Period a toto doménové jméno od té doby (15 měsíců) není žalovaným užíváno, c) žalovaný nepoužívá žádný název, s tímto doménovým jménem korespondující, který by byl spojen s nabídkou zboží nebo služeb a ani k tomu nečiní žádné zjevné přípravy a d) žalovaný není jako společnost, organizace ani jednotlivec známý pod tímto doménovým jménem.

Žalobce dále tvrdil, že registrace doménového jména žalovaným byla učiněna ve zlé víře, když tuto skutečnost opíral především o argumentaci, že při zadání slov „CASUAL MALE“ do vyhledávače Google, se zobrazí více než 3 miliony odkazů, z nichž valná většina odkazuje na pobočky žalobce nebo přímo na žalobce. Dále tvrdil, že jím zavedená značka „CASUAL MALE“, se těší dobré pověsti a vážnosti. Z těchto důvodů požadoval převedení doménového jména na svou osobu.

Žalovaný tvrdil, že žaloba by měla být zamítnuta, a to z následujících důvodů.

Předně měl za to, že registroval doménové jméno v dobré víře s tím, že pod ním hodlá provozovat webovou stránku zaměřenou na „*pohodáře*“ (doslova „hip young man“), když kombinace slov „casual“ (uvolněný, bezstarostný) a „male“ je tomuto dobře odpovídající termín. Naopak žalovaný nevidí žádnou spojitost mezi souslovím „CASUAL MALE“ a „oblečení nadměrných velikostí pro muže“ („big and tall men’s apparel“).

Žalovaný měl dále za to, že na počátku Land Rush Period (7. dubna 2006) žalobce nebyl držitelem přednostního práva vztahujícího se k názvu „CASUAL MALE“, když jeho žádost o registraci doménového jména, tomuto názvu korespondujícímu, v průběhu Sunrise Period byla zamítnuta. Žalovaný tak měl za to, že žalobcem držená známka společenství, na kterou se odvolává, byla registrována až následně. Zároveň zpochybnil také tvrzení žalobce, že je mu svědčí právo k předmětnému doménovému jménu na základě platné registrace doménového jména

casualmale.com, když podle názoru žalovaného žalobce není držitelem žádného ccTLD členského státu Evropské unie, obsahujícího název „CASUAL MALE“. Je pouze držitelem doménového jména casualmale.co.uk, a to na základě toho, že Velká Británie je místem založení této společnosti. Žalobce dále, dle jeho názoru, nemá žádný nárok na předmětné doménové jméno ani z důvodu držení registrace doménového jména casualmalexl.eu.

Dále argumentoval, že dle žalobcem předložených důkazů je zřejmé, že tento je znám pod názvem „CASUAL MALE XL“, že je držitelem korespondujícího doménového jména registrovaného pod .eu TLD, a že z toho důvodu nedochází ze strany žalovaného k jeho omezení.

Žalovaný dále zpochybnil tvrzení žalobce vztahující se k výsledku vyhledávání „CASUAL MALE“ vyhledávačem Google, doložené výsledkem hledání uloženým v .pdf dokumentu.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný předmětné doménové jméno neužívá, poukázal žalovaný na to, že se připravuje ke spuštění webové stránky, ale že z důvodu značné složitosti zvoleného řešení jeho záměru (internetové fórum a blog), došlo k prodlevě, a že stránka bude spuštěna nejpozději do září 2008 (*pozn.: spor byl zahájen 27. Července 2007*). S ohledem na to, že není stanovena žádná lhůta, v níž musí být web spuštěn a vzhledem k tomu, že pod žalobcem registrovaným doménovým jménem casualmalexl.eu, dosud také není žádná stránka provozována, má žalovaný za to, že ani tato skutečnost nemůže svědčit o absenci jeho oprávněného zájmu.

Žalovaný uzavřel svou žalobní odpověď konstatováním, že narozdíl od mnoha jiných držitelů .eu doménových jmen, nenabízí doménové jméno k prodeji, ani jej neužívá ke komerčním účelům, ani ohledně tohoto doménového jména nikoho, včetně žalobce nebo jeho konkurentů, nekontaktoval s nabídkou prodeje nebo pronájmu, a že je připraven tuto doménu používat způsobem, který v žádném případě nebude kolidovat s činností žalobce.

Rozhodce zaujal v této věci následující postoj. Předně potvrdil, že během období Sunrise se uplatnil princip „first come, first served“, nicméně že tento princip

nevyklučuje možnost jakékoliv osoby, zahájit ADR řízení proti držiteli doménového jména, a že jedním z důvodů zahájení takového řízení může být spekulativní registrace ve smyslu ustanovení Článku 21 Nařízení (EC) 874/2004.

Dále potvrdil, že předmětné doménové jméno je shodné s žalobcem vlastněnou slovní ochrannou známkou Společenství „CASUAL MALE“, když dle ustanovení Článku 11 (2) Nařízení může být mj. i mezera mezi slovy vypuštěna.

Pokud šlo o oprávněný zájem k doménovému jménu, rozhodce usoudil na absenci tohoto, při registraci doménového jména žalovaným, a to z následujících důvodů.

Žalovaný pouze tvrdil, že registroval doménové jméno pro výše uvedený účel, nicméně neprokázal, že před jakýmkoliv upozorněním na možnost ADR řízení, užíval doménové jméno, nebo jemu korespondující název, ve spojení s nabídkou zboží nebo služeb, ani že k tomuto činil jakékoliv zjevné přípravy.

Žalovaný navíc není, jako fyzická osoba, pod tímto doménovým jménem obecně známý ve smyslu ustanovení Článku 21 (2) písm. b) Nařízení a neužívá doménové jméno oprávněně a k neobchodním nebo poctivým účelům (fair use), aniž by jejím záměrem bylo uvést v omyl spotřebitele nebo poškodit pověst označení, chráněného vnitrostátním nebo Komunitárním právem. Žalovaný skutečně tvrdí pouze to, že registroval doménové jméno k výše uvedenému účelu, nicméně toto dle názoru rozhodce neprokazuje užívání dle ustanovení Článku 21 (2) písm. c) Nařízení. Je to naopak žalobce, kdo je známý pod názvem „CASUAL MALE“ a „CASUAL MALE XL“.

Žalobcem předložené důkazy dle rozhodce neprokazují, že registrace doménového jména žalovaným byla provedena ve zlé víře, nicméně s ohledem na skutečnost, že podmínky uvedené v ustanovení Článku 21 (1) Nařízení, jsou alternativní, byly dle názoru rozhodce splněny podmínky k nařízení převodu doménového jména na žalobce.

ADR rozhodnutí č. 05446 – iloveikea.eu (Inter IKEA Systems B.V. vs. Henric Lagerquist)

Žalobcem v tomto sporu byla společnost Inter IKEA Systems B.V., strůjce a provozovatel unikátního systému prodeje nábytku a dekoračních předmětů do domácnosti, prodávaných pod ochrannou známkou „IKEA“. Žalobce měl ke dni podání žaloby 285 prodejen v celkem 36 zemích a je držitelem 1400 ochranných známek, když ochranná známka „IKEA“ je zároveň všeobecně známou ochrannou známkou.

Žalobce tvrdil, že předmětné doménové jméno iloveikea.eu je zaměnitelné s žalobcem vlastněnou a zavedenou ochrannou známkou IKEA, která je v tomto doménovém jméně obsažena celá a slova „I“ a „LOVE“ jsou pouze popisným vyjádřením. Předmětné doménové jméno je proto zaměnitelné s žalobcem vlastněnou ochrannou známkou, když potenciální návštěvníci stránky, pod tímto doménovým jménem provozované, mohou nabýt dojmu, že provozovatelem stránky je sám žalobce.

Dále poukázal na skutečnost, že žalovanému neposkytl licenci k užívání ochranné známky IKEA v doménovém jméně, a že z tohoto důvodu žalovaný toto doménové jméno užívá bez práva či oprávněného zájmu.

Znění tohoto doménového jména, tak zcela zjevně implikuje propojenost s žalobcem, a to i kdyby pod ním nebyl provozován obchod s použitým nábytkem, jehož je žalobce výrobcem, což se také dělo. Žalobce zároveň poukázal na skutečnost, že žalovaný, na stránce provozované pod předmětným doménovým jménem, plánuje umožnit komerční inzerci. Ze všech těchto důvodů měl žalobce za to, že doménové jméno bylo žalovaným registrováno ve zlé víře.

Žalovaný v tomto sporu nedoručil ve lhůtě žalobní odpověď, pouze zaslal Rozhodčímu soudu sdělení, že na držbě předmětného doménového jména netrvá.

Rozhodce vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, neměl těžkou práci, s odůvodněním svého rozhodnutí, převést předmětné doménové jméno na žalobce. Předně vyslovil, že žalobce prokázal v dostatečném rozsahu, že předmětné doménové jméno je zaměnitelné s žalobcem vlastněnými ochrannými známkami, a dále že

doménové jméno bylo žalovaným registrováno bez práva či oprávněného zájmu. Skutečnost, že žalovaný ve své opžděně zaslané žalobní odpovědi sdělil, že na trvání registrace k tomujto doménovému jménu nemá žádný zájem, je ve vztahu k dříve uvedenému irelevantní.

Vzhledem k tomu, že rozhodce považoval za dostatečně prokázané, že doménové jméno je zaměnitelné s chráněným označením žalobce a že bylo registrováno bez práva či oprávněného zájmu, nezabýval se již otázkou zlé víry žalovaného a nařídil převedení doménového jména.

3.6.2.3 Zlá víra při registraci nebo užívání doménového jména

V rámci této kategorie rozhodnutí, jsem z široké škály možných projevů zlé víry držitelů doménových jmen vybral případy, demonstrující některé projevy tohoto třetího elementu. Vzhledem k velké variabilitě projevů zlé víry, když tyto jsou často v rámci jednotlivých případů obsaženy kumulativně a i ve spojení s nedostatkem práva či oprávněného zájmu, není možné v rámci rozsahu této práce podat vyčerpávající klasifikaci.

ADR rozhodnutí č. 01375 – rabbin.eu (Rabbi Guy David Hall vs. UK Domain Developers Ltd)

V tomto sporu, který sice byl z důvodu neprokázání práva k názvu, ohledně nějž se žalobce domáhal ochrany, rozhodnut ve prospěch žalované strany, byl vysloven zajímavý závěr ohledně hranice, která odděluje přípravu k užívání doménového jména od jeho neužívání, tedy oprávněné užívání doménového jména od užívání ve zlé víře.

Žalovaná strana ve svém vyjádření mj. tvrdila, že se nacházela v počáteční fázi užívání doménového jména a proto webová stránka obsahovala pouze sdělení „Under Construction“ a odkazy na stránky třetích stran. Toto dle jejího názoru potvrzovalo její prokazatelnou přípravu k užívání doménového jména.

V rámci odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí, pak rozhodce považoval za nutné, vyjádřit se k této konstrukci žalované strany, se kterou se neztotožnil. Dle jeho názoru situace, kdy webová stránka obsahovala slova „Under Construction“ a odkazy na stránky obsahující nabídku produktů třetích osob, neodůvodňuje dostatečně závěr o tom, že držitel doménového jména činí přípravy k jeho užívání.

ADR rozhodnutí č. 04244 – dinescard.eu (Diners Club International Ltd vs. Christel Morsink)

Žalující stranou v tomto sporu byla společnost Diners club international Ltd., která se domáhala zrušení registrace doménového jména „dinescard.eu“, a to na základě tvrzení, že vlastní ochrannou známku „DINERS“, užívání doménového jména současným držitelem může vyvolat nebezpečí záměny s touto a že žalovaná strana registrovala toto doménové jméno ve zlé víře, s úmyslem zabránit žalující straně v užívání tohoto jména a že rovněž registrovala toto doménové jméno se spekulativním úmyslem dle Článku 21(3) Nařízení 874/2004. Dále byla žalované straně vytknuta okolnost, že tato se snaží úmyslně skrýt svou identitu, když v kontaktních údajích uvedla pouze emailovou adresu.

Rozhodce považoval doménové jméno za zaměnitelné s chráněným označením žalobce, když dle jeho názoru zcela zřejmě hrozilo nebezpečí záměny s tímto. Zároveň považoval za dostatečně prokázané, že na straně žalovaného nebyly splněny podmínky požadované Článkem 21(3) Nařízení 874/2004⁴⁴, a že registrace doménového jména zcela zřejmě nebyla zamýšlena pro účely obchodování v dobré víře nebo pro nekomerční účely obdobně.

⁴⁴ Nejsem si zcela jistý, jestli se zde nemělo jednat spíše o Článek 21(2), když nenaplnění ustanovení v tomto svědčí o registraci doménového jména bez oprávněného zájmu, zatímco nesplnění podmínek Článku 21(3) by evokovalo, že na straně žalovaného nebyla (není) zlá víra.

Z těchto důvodů považoval rozhodce registraci doménového jména za spekulativní a zneužívající a nařídil zrušení jeho registrace.

ADR rozhodnutí č. 00910 – reifen.eu (Richard Schlicht vs. Internetportal und Marketing GmbH)

Žalobce v tomto sporu se domáhal převedení doménového jména „reifen.eu“ na jeho osobu. Toto doménové jméno bylo registrováno společností Internetportal und Marketing GmbH, a to v průběhu období Sunrise, na základě přednostního práva tvořeného ochrannou známkou „R&E&I&F&E&N“.

Žalobce, jehož přednostní právo vyplývalo rovněž ochranné známky, tvrdil, že žalovaný nemá žádné právo ani oprávněný zájem k tomuto názvu a dále, že registrace tohoto názvu žalovaným byla provedena ve zlé víře, když tento zneužil ustanovení Nařízení 874/2004 o přepisu zvláštních znaků do doménového jména a zároveň tím, že tímto způsobem registroval více než 100 podobných obecných termínů.

Žalovaný ve své žalobní odpovědi předně tvrdil, že neporušil žádné ustanovení Pravidel registrace, a že měl právo předmětné doménové jméno registrovat, a to na základě speciálního ustanovení Článku 11 (2) Nařízení. Navíc tvrdil, s dovoláním se znění Článku 21 (1) písm. a) Nařízení, že zamýšlí užívat doménové jméno konkrétně pro webovou stránku zaměřenou na automobilové pneumatiky a příslušenství, a že dle jeho názoru registrace obecného názvu sama o sobě zakládá oprávněný zájem. Dále tvrdil, že s ohledem na znění Článku 21 (1) písm. b), registrace různých obecných názvů jako doménových jmen, neznamena automaticky jednání ve zlé víře a uzavřel, že po důkladném prozkoumání Článku 21 (3) Nařízení, v tomto případě neshledává, že by kterékoliv jeho ustanovení bylo naplněno, a proto požadoval zamítnutí žaloby.

Rozhodce sice nesouhlasil s tvrzením žalující strany, pokud jde o údajné zneužití pravidel pro přepis zvláštních znaků do doménového jména, nicméně jednání žalovaného posoudil jako shodující se s jednáním popsáním v Článku 21(3)(b)(i) Nařízení, tedy jako jednání ve zlé víře, směřující k zabránění registrace doménového

jména držitelů chráněného označení, když takové jednání žalovaného vykazuje prvky opakování (angl. pattern of conduct).

Toto bylo dle názoru rozhodce dále podpořeno skutečností, že žalovaný registroval ochrannou známku krátce před zahájením období Sunrise, pouze s cílem registrovat sporné doménové jméno s pomocí technického ustanovení Nařízení.

Rozhodce nařídil zrušení registrace a převedení doménového jména na žalující stranu.

ADR rozhodnutí č. 04033 – formula1.eu (Formula One Licencing BV vs. Dating.nl BV)

Tento spor dle mého názoru představuje jakési volné pokračování sporů, v jejichž rámci se žalující strany domáhaly svých práv již žalobami proti rozhodnutím EURidu, jimž tento registroval doménová jména v období Sunrise a kterým nebylo vyhověno s odkazem na omezenou pravomoc rozhodců v řízení proti EURidu, kdy tito mohli napadená rozhodnutí zkoumat pouze ohledně jejich souladu s Nařízením 733/2002 a 874/2004.

V tomto konkrétním případě, tedy lze hovořit o pokračování sporu č. 01209, popsaném v kapitole 3.6.1.2 Zlá víra v období Sunrise. Společnost Formula One Licencing BV, jíž nebylo vyhověno v řízení proti rozhodnutí rejstříku, podala žalobní návrh proti držiteli doménového jména, jež si nárokovala.

Rozhodce v tomto případě vyslovil, že:

1) Je prokázáno, že žalobce má právo k pojmu „formula1“, které je založeno na národních a mezinárodních ochranných známkách a na známkách Společenství. Stejně tak je vlastníkem všeobecně známé ochranné známky dle článku 6bis Pařížské úmluvy. Tyto jeho registrace byly provedeny dlouho před registrací takové ochranné známky držitelem doménového jména. Žalobci byla práva k tomuto pojmu přiznána i v případě jeho sporu o doménové jméno „formula-1.net“ (WIPO case D2400-210).

2) Rozhodce dále poukázal na to, že z poskytnutých dokumentů vyplývá, že žalovaná strana nepoužívá doménové jméno ve spojení s nabídkou zboží nebo služeb ani k tomu nečinila žádné kroky před tím, než se dozvěděla o ADR řízení proti ní. Dále žalovaný není pod tímto doménovým jménem obecně známý a používání tohoto doménového jména jeho osobou může vést ke klamání spotřebitelů a poškození pověsti žalobce. To vše ukazuje na nedostatek oprávněného zájmu z jeho strany.

3) Rozhodce považoval zároveň za jednoznačné, že doménové jméno bylo registrováno a je užíváno ve zlé víře. To zejména z těchto důvodů:

- žalovaný registroval ochrannou známku „formula1“ ve třídě 25, 27 a 30 (šaty, koberce a káva) a to 28. listopadu 2005 a to prostřednictvím „zrychleného“ řízení pro registraci ochranné známky Beneluxu;

- žalovanému se dále nepodařilo prokázat jakékoliv užívání tohoto označení, natož užívání pro „šaty, koberce a kávu“;

- žalovaný podal žádost o registraci celé skupiny známek v podobných třídách jen několik dní před zahájením období Sunrise, s cílem získat na jejich základě množství odpovídajících doménových jmen .eu;

- žalovaný registroval ochrannou známku „formula1“, s cílem získat doménové jméno jí odpovídající v období Sunrise, což by se mu bez takové ochranné známky nepodařilo;

Na základě těchto skutečností rozhodce dospěl k závěru, že toto doménové jméno bylo registrováno se spekulativním úmyslem a ve zlé víře a nařídil jeho převedení na žalobce.

ADR rozhodnutí č. 05455 – eponoffer.eu (EPSON Europe BV c/o Demys Limited vs. Costas Ioannou)

Žalobcem v tomto sporu byla společnost EPSON Europe BV, se sídlem v Holandsku. Žalovaným byl Costas Ioannou, fyzická osoba.

Žalobce ve svém návrhu na zahájení řízení prokázal, že je držitelem licence, opravňující jej k užívání ochranné známky „EPSON“, a to konkrétně ochranné známky tohoto znění registrované ve Velké Británii, ve Spojených státech amerických a Ochranné známky společenství. Tato licence žalobce zároveň opravňuje k jednání, kterým bude zajištěna ochrana poskytnutých práv.

Na základě výše uvedeného, měl žalobce za to, že má „extrémně silná práva“ k označení EPSON, když tento termín zároveň tvoří dominantu, nejvýraznější a nejzřetelnější prvek předmětného doménového jména. Přidaný termín „offer“ nejen že není dominantní, ale navíc je pouze obecný a popisný a kdyby doménové jméno neobsahovalo označení Epson, jeho význam a smysl by byl zcela odlišný. Takové doménové jméno by se potom vůbec nevztahovalo k žalobci, ani k jeho výrobkům.

Žalobce dále tvrdil, že na straně žalovaného absentuje právo i oprávněný zájem k tomuto doménovému jménu, když žalovaný věděl, nebo přinejmenším měl vědět o ochranných známkách, k jejichž užívání je žalobce oprávněn, žalobce neudělil žalovanému žádnou licenci ani povolení k užívání této ochranné známky, žalovaný není obecně známý pod označením Epson, není držitelem žádného práva (trade mark, service mark), které by obsahovalo název Epson, není ani autorizovaným distributorem výrobků žalobce a nikdy pod označením Epson ani žádné zboží nebo služby nenabízel, ani k tomuto nečinil zjevné přípravy. Dle názoru žalobce žalovaný toto doménové jméno žádným způsobem neužíval, protože pod tímto doménovým jménem se zobrazí pouze stránka s chybou 404 (an error 404 page).

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný registroval doménové jméno ve zlé víře, když pro tento závěr dle něj svědčily následující skutečnosti. Žalovaný se dopustil opakovaně zneužívající registrace doménového jména (namátkou „HPoffer.co.uk“, „Lexmarkoffer.co.uk“, „Toshibaoffer.co.uk“). Všechna tato doménová jména, včetně

předmětného doménového jména, byla žalovaným registrována v úzké časové souvislosti, některá dokoce v ten samý den a ohledně doménového jména „Epsonoffer.co.uk“ byl žalovaný dokonce stranou, proti němu vedeného sporu.

Žalovaný tedy registroval předmětné doménové jméno s cílem dosažení zisku, a to prostřednictvím nalákání uživatelů internetu. Jiná doménová jména registrovaná žalovaným (včetně „epsonoffer.com“, „epsonoffer.co.uk“), o nichž bylo dříve rozhodnuto, obsahovala tzv. „Pay Per Click“ reklamu, která odkazovala na stránky přímých konkurentů žalobce a na stránky prodejců neznačkového zboží.

Tento způsob užití doménového jména, včetně případného užití předmětného doménového jména obdobným způsobem, znamená, že uživatelé internetu jsou nalákáni na internetovou stránku žalovaného prostřednictvím ochranné známky Epson, díky níž tito uživatelé mohou nabýt dojmu, že stránka žalovaného je provozována, propojena s, sponzorována či schválena žalobcem.

Dále měl žalobce také za to, že předmětné doménové jméno bylo žalovaným registrováno s cílem negativně ovlivnit podnikání žalobce jako soutěžitele. S odkazem na spory WIPO D2000-0279, D2000-1571 a D2000-1772 měl žalobce za to, že žalovaný je v tomto případě konkurentem žalobce, když podporuje prodej neoriginálních doplňků a náplní tiskáren Epson, čímž poškozuje obchod žalobce.

Žalovaný nedoručil žádnou žalobní odpověď, žádný důkaz svědčící o tom, že registroval velké množství doménových jmen, která byla používána k provozování „Pay Per Click“ reklamy, za jiným účelem, než je dosažení zisku a poškození obchodu svého konkurenta, v tomto případě žalobce.

Rozhodce v tomto sporu tak dal zcela za pravdu žalobci, ztotožnil se v podstatě s každým jeho tvrzením, obsaženým v žalobním návrhu a protože shledal, že předmětné doménové jméno bylo registrováno ve zlé víře, nařídil jeho převedení žalobci.

4. Závěr

V době, kdy přítomnost subjektů na internetu a forma jejich prezentace v tomto umělém prostředí, probíhající především prostřednictvím konkrétních internetových adres, které subjekty usilující o úspěch na tomto virtuálním tržišti a následně na trhu skutečném, co nejvíce přibližuje jejich názvům nebo činnostem, v rámci nichž se ucházejí o přízeň osob, jimž jsou jejich produkty určeny, je taková internetová adresa nepochybně velmi ceněnou hodnotou.

Doprovodným jevem uvedených skutečností jsou nicméně činnosti, které více či méně porušují práva a oprávněné zájmy subjektů, jejichž jména, názvy, firmy, apod. jsou, prostřednictvím registrace doménových jmen shodných či zaměnitelných s takovými názvy, často zneužívány, a dalo by se říci, že úměrně s hodnotou takového jména roste agresivita a zarputilost subjektů, na chráněných označeních oprávněných osob potenciálně parazitujících.

V rámci systému domény .eu je potom ochrana chráněných názvů stanovena velmi široce, a i porovnání se systémy generických domén (gTLD) a národní domény .cz (ccTLD) potvrzuje takový závěr.

Ačkoliv implementace domény .eu byla od samého počátku doprovázena snahami zabránit v co nejvyšší míře činnostem, které jsou oprávněně považovány za nežádoucí, a které ohrožují jak práva třetích osob, tak internet samotný a i navzdory skutečnosti, že v rámci zavádění této domény bylo možné přihlédnout a inspirovat se historicky staršími a „prověřenými“ úpravami (zejména UDRP), nelze přehlédnout, že se nepodařilo zabránit některým, možná zbytečným excesům, které nepochybně poškodily doménu .eu jako takovou, včetně dopadů na konkrétní subjekty.

Je zřejmé, že tyto naplňují onu premisu přímé úměry mezi mírou možného zisku ze spekulace s doménovým jménem a mírou aktivity, invence a agresivity, doménových spekulantů. Nicméně dle mého názoru, někdy až zbytečně pasivní role oprávněných subjektů, zejména EURidu, pravděpodobně přispěla k rozsahu těchto nežádoucích činností.

Tak již v průběhu období Sunrise bylo pravděpodobně možné zabránit mnoha registracím doménových jmen, vedeným zcela zjevně spekulativními úmysly, když podle mého názoru, úloha validátora žádostí o registraci v tomto období, byla zbytečně pasivní.

Další problémový prvek, spatřuji v nastavení pravidel pro přepis zvláštních znaků, obsažených v chráněném označení, když právě možnost registrovat jako doménová jména názvy, které zcela zjevně neměly žádnou souvislost s názvem obsaženým v doménovém jménu, byť tyto registrace byly podloženy např. ochrannou známkou (typicky např. „b&u&n&d&e&s&l&i&g&a“ → „bundesliga.eu“), vyvolávala velkou část sporů, týkajících se rozhodnutí Rejstříku a následně spory proti držitelům doménových jmen, tímto způsobem registrovaným.

Nelze nezmínit myšlenku, že kdyby tato pravidla byla nastavena striktněji, odpadla by velká část sporů, majících v tomto svůj původ.

Spekulativní chování některých subjektů mohlo být do značné míry podpořeno také poměrem mezi vyšší poplatku za registraci doménového jména a poplatkem za ADR řízení, když i v současnosti je tento poměr přibližně 1:180. Tímto je podporováno jednání, kdy subjekt ve spekulativním úmyslu registruje doménové jméno, jež následně nabídne k odkoupení, za částku rovnající se zlomky poplatku, který je poškozený subjekt nucen vynaložit na iniciaci řízení ADR, jehož výsledek, a tedy případný úspěch ve věci, navíc nelze vždy předvídat.

Vzhledem k tomu, že subjekt který prohraje ADR spor, nemá dle pravidel upravující tento spor, žádnou povinnost nahradit vítězivšímu subjektu náklady řízení, odkoupení doménového jména s vynaložením polovičních nákladů se tak nabízí jako ekonomičtější varianta dosažení stejného cíle.

Mezi klady úpravy naopak nepochybně patří rozsah ochrany, která je poskytována široké paletě názvů a jmen. Chráněna jsou práva k registrovaným vnitrostátním ochranným známkám a ochranným známkám Společenství, zeměpisným označením a označením původu, neregistrovaným ochranným známkám, obchodním jménům, označením podniků, názvům společností, jménům fyzických osob a názvům

chráněných literárních a uměleckých děl, což ostře kontrastuje zejména s úpravou UDRP, kde je ochrana v podobné míře poskytnuta pouze držitelům ochranných známek. Mezi klady dále řadím také rychlost vyřízení sporu o doménové jméno v rámci řízení ADR, když řízení samotné trvá od podání žalobního návrhu přibližně 40 dnů.

Pokud jde o samotné ADR řízení, především jehož prostřednictvím jsou řešeny spory z držby doménových jmen vyvěrající, potom nelze jednoznačně určit, jaké druhy sporů v rozhodovací praxi převažují. Je zdá se charakteristické, že téměř každým sporem prolínají všechny tři elementy, tedy shoda či zaměnitelnost doménového jména s chráněným označením, právně či oprávněná zájem k takovému doménovému jménu při jeho registraci, a konečně i zlá víra při užívání nebo registraci doménového jména.

Rozhodce se potom postupně vypořádává s každým z nich, když není vyloučeno, že po učinění závěru, že doménové jméno je shodné či zaměnitelné s chráněným označením, a že na straně žalovaného, při registraci tohoto doménového jména, absentovalo právo či oprávněný zájem k takovému doménovému jménu (ve smyslu Nařízení (EC) 874/2004), se již nezabývá otázkami zlé víry žalovaného, když už vyřešení předchozích dvou otázek v neprospěch žalovaného znamená možnost nařídit převedení doménového jména na žalobce.

Úroveň dosažené ochrany doménových jmen, registrovaných pod doménou .eu, je tedy poměrně vysoká a vlastník, držitel, či nositel jména (názvu), které je považováno za chráněné, může, při nepodcenění argumentace v žalobním návrhu, poměrně rychle dosáhnout svého cíle, tj. zrušení registrace, popř. převedení doménového jména na svoji osobu.

V případě „rovnosti“ stran nárokujících si doménové jméno, tedy v situaci, kdy obě strany mohou opřít svůj vztah k doménovému jménu o nějaké chráněné jméno či označení a současně splňují podmínky pro posouzení jejich registrace jako podložené oprávněným zájmem, při současné absenci zlé víry, se potom uplatní princip „first come first serve“ v plném rozsahu.

Závěrem této práce bych rád poukázal na skutečnost, že ačkoliv by se mohlo zdát, že řešené téma je již vyčerpané, a že po etapách, v nichž se subjekty, které se cítily

být poškozeny registracemi doménových jmen shodných, či zaměnitelných, s chráněnými označeními či názvy, domohly zrušení registrací či převedení těchto domén na svou osobu, nebo využily nabídky spekulantů a předmětné doménové jméno si odkoupily, je situace v této oblasti stabilizovaná, když tomuto nasvědčuje i fakt, že nápad sporů řešených prostřednictvím ADR řízení v průběhu roku 2009 prudce poklesl, je toto zdání klamné.

S příchodem tzv. IDN systému (Internationalized Domain Names), v jehož rámci bude umožněna registrace doménových jmen, obsahujících znaky národních abeced, lze totiž očekávat počátek zcela nové etapy v životě .eu TLD, v níž zdá se není vyloučeno otevření starých ran. Tzv. první element, tj. shoda či zaměnitelnost doménového jména s chráněným názvem či označením, dostává, spolu s možností použít v doménovém jméně celou paletu znaků, jejich užití dříve možné nebylo, zcela nový rozměr.

5. Seznam literatury a pramenů

1. Radka Pelikánová, Karel Čermák jr., Právní aspekty doménových jmen, Linde, Praha 2000
2. Uplatňování doménových jmen v rámci podnikatelských aktivit (sborník z konference), VŠVSMV, Praha 2007
3. Daniela Čížková, Domény a právo: Doménová politika UDRP, Inside 8/2006
4. Daniela Čížková, Domény a právo: Nová doména .eu, Inside 9/2006
5. Zbyněk Loebel, Právo a praxe doménových jmen, únor 2000
6. Zbyněk Loebel, Nekalá soutěž v souvislosti s internetem, duben 2002
7. Nařízení (EC) 733/2002 Evropského Parlamentu a Rady o zavedení domény nejvyššího řádu .eu
8. Nařízení (EC) 874/2004 stanovící pravidla pro zavedení a funkci .euTLD a zásady registračního procesu
9. Pravidla pro řešení sporů o domény .eu (Pravidla ADR) a Doplnující pravidla ADR Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR
10. www.eurid.eu
11. www.adr.eu
12. www.icann.org
13. www.wikipedia.org

THE .EU TOP-LEVEL DOMAIN NAME AND THIRD PARTIES RIGHTS PROTECTION

English summary

My graduation thesis deals with the top-level domain .eu, its origins, methods by which it is embodied into legal enactments and mainly about rights relating to the .eu TLD and the extent of protection the holders of such rights could expect.

The prologue is focused on the general analysis of the problematic regarding domain name itself, both the technical and legal aspects. Thus in this part you could find information about the function of the domain name, its relation to the IP address and about the categorization made on the basis of the top-level and second-level distinction. There is also description made in this part of the three main TLD groups: a) generic TLDs - .biz, .com, .edu, .gov, .info, .int, .mil, .name, .net, .org, .pro, .aero, .asia, .cat, .coop, .jobs, .mobi, .museum, .tel, .travel, .arpa, b) country code TLDs and c) .eu domain, which probably creates the third group.

After common technical description of the domain name there is analogous treatise on the legal aspects of the domain names themselves as well as the description of the position of the entities involved in the legal relations relating to domains.

The main part of this work is then composed of the study of the .eu top-level domain. The reader should find the description of the historical context of the creation of the .eu domain, the legal framework within which this domain has the basis and which covers the functioning and respective legal relations. Further there is a description of particular rights; holders of them are protected against the mala fide registrations of the domain names corresponding with such rights. These rights are, inter alia, registered national and community trademarks, geographical indications or designations of origin, registered trademarks, trade names, business identifiers, company names, family names, and distinctive titles of protected literary and artistic works. Description of above-mentioned rights is completed by the enumeration and the analysis of the methods, used with the aim to protect holders of these rights against misuse, especially on the part so called domain grabbers or cyber squatters.

The last part is composed of the short comparison of the legal enactments regulating the .eu top-level domain name system, with the enactments covering so called generic top-level domain name system and the system of the .cz domain, representing the country code top-level domain name. Then follows the categorization and analysis of the decisions issued within the ADR, which should demonstrate main methods of misuse of the domain names registered under the .eu TLD and the view of the panelists who deal with this cases.

Klíčová slova

doména .eu, práva třetích osob, ochrana
.euTLD, third parties rights, protection